

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ В. Н. КАРАЗІНА
ФІЛОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

КАФЕДРА ЖУРНАЛІСТИКИ

**ВІДОБРАЖЕННЯ У ПРОВІДНИХ МЕДІА США ПРИЧИН І НАСЛІДКІВ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ (2019–2024)**

Кваліфікаційна робота
студентки 2 курсу, групи ЛЖ-61,
другого (магістерського) рівня
вищої освіти,
спеціальності 061 «Журналістика»
ШИСТІ Поліни Вадимівни

Керівник:
Хавкіна Любов Марківна,
доктор наук із соціальних
комунікацій, професор

Харків – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1	
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ У МЕДІА	7
1.1 Національна та расова дискримінація: поняття і визначення	7
1.2 Історичні та соціальні передумови розвитку національної та расової дискримінації в США	11
1.3 Законодавчі засади протидії дискримінації в міжнародному праві та законодавстві США	14
1.4 Роль медіа у формуванні та поширенні дискримінаційних уявлень	17
1.5 Стратегії висвітлення національної та расової дискримінації у США	20
РОЗДІЛ 2	
АНАЛІЗ ПРИЧИН НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ У ПРОВІДНИХ МЕДІА США	255
2.1 Відображення національної та расової дискримінації у традиційних та нових медіа США	25
2.2 Особливості висвітлення національної та расової дискримінації у матеріалах The New York Times	28
2.3 Специфіка матеріалів The Washington Post щодо національної та расової дискримінації	34
2.4 Національна та расова дискримінація в об'єктиві CNN	38
2.5 Висвітлення національної та расової дискримінації в матеріалах Fox News	42
2.6 Порівняльний аналіз висвітлення національної та расової дискримінації у The New York Times, The Washington Post, CNN та Fox News: ідеологічні розбіжності та стратегії (2019–2024 pp.)	45
РОЗДІЛ 3	
НАСЛІДКИ ВІДОБРАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ У МЕДІЙНОМУ ДИСКУРСІ	50
3.1 Вплив медійного висвітлення на формування громадської думки щодо національної та расової дискримінації	50
3.2 Соціальні та політичні наслідки висвітлення національної та расової дискримінації у медіа	52
3.3 Роль медіа у формуванні журналістських стандартів і етичних норм у висвітленні расової дискримінації	54
ВИСНОВКИ	59
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	62
ДОДАТКИ	74

ВСТУП

Актуальність дослідження. Національна та расова дискримінація залишаються одними з найгостріших і найскладніших соціальних проблем у сучасному світі. Хоча в деяких суспільствах спостерігається зростання рівня толерантності, це не гарантує зменшення впливу дискримінаційних практик, які набувають нових форм, зокрема за допомогою засобів масової інформації. Медіа, керуючись власними політичними чи ідеологічними переконаннями, часто сприяють формуванню та закріпленню стереотипів про національні та етнічні групи, використовуючи мову, що підсилює негативні уявлення про ці спільноти. Ці процеси призводять до поглиблення суспільних розбіжностей, зростання рівня недовіри й соціальної напруги між різними групами населення.

З огляду на ці обставини, актуальність теми дослідження зумовлена кількома ключовими факторами. По-перше, національна та расова дискримінація залишаються серйозними соціальними викликами не лише у Сполучених Штатах Америки, а й на глобальному рівні. Протягом останніх років низка резонансних подій, зокрема вбивство Джорджа Флойда у 2020 році, стали каталізаторами масових протестів і громадських рухів, таких як Black Lives Matter. Цей антирасистський рух набув міжнародного розголосу та значно вплинув на суспільні настрої, стимулюючи широкі політичні дискусії щодо системної дискримінації та поліцейської жорстокості [32, 63].

Аналогічно, кампанія Stop Asian Hate привернула увагу до насильства, спрямованого проти азійських громад. Пандемія COVID-19, що розпочалася у 2020 році, стала тригером для збільшення кількості нападів на представників азійських спільнот через поширення хибних уявлень про відповідальність азіатських країн за її початок. У відповідь на ці події була ініційована кампанія Stop Asian Hate, щоб протистояти зростаючій ворожості та дискримінаційним діям проти азійських громад [78, 96].

Засоби масової інформації почали детально висвітлювати не лише самі протести, але й їхні причини, наслідки та реакції різних суспільних груп і політичних лідерів. Зокрема, медіа акцентували увагу на історичному контексті расової дискримінації, соціальних та економічних факторах, що її посилюють, а також на важливості структурних змін для подолання цієї проблеми. Окрім висвітлення протестів, медіа також розглядали широкий спектр пов'язаних тем, таких як реформи правоохоронних органів, політика рівності та інклюзії, а також роль освітніх і культурних інституцій у боротьбі з расизмом [49, 53].

Важливо зазначити, що медійне покриття цих питань часто було поляризованим, відображаючи різні ідеологічні позиції та політичні погляди. Це, зі свого боку, впливало на те, як різні сегменти суспільства сприймали події та реагували на них, що робило проблему расової та національної дискримінації ще більш складною для розв'язання.

По-друге, національна дискримінація, яка часто проявляється в упередженнях проти певних етнічних груп на основі їхнього походження, релігії чи мови, має системний характер і вкорінена в багатьох суспільствах. У медіа національна дискримінація зазвичай відображається через упереджені повідомлення та політичні стереотипи, які підкріплюють національну нерівність [47]. Проблема ускладнюється тим, що такі упередження часто мають політичну підтримку та посилюються через популістські наративи у ЗМІ, що призводить до радикалізації суспільних настроїв.

По-третє, сучасний медіаландшафт зазнає швидких змін завдяки впливу соціальних мереж та нових платформ, які змінюють підходи до споживання новин і формування громадської думки. Поляризація медіасередовища, де різні платформи представляють одну й ту саму подію з різних ідеологічних кутів, створює альтернативні реальності для різних аудиторій. Це ускладнює об'єктивне та неупереджене висвітлення національних і расових питань.

У контексті цих викликів, дослідження медійної репрезентації причин і наслідків національної та расової дискримінації у провідних медіа США в період 2019–2024 років є надзвичайно актуальним. Воно сприяє глибшому розумінню

того, як медіа впливають на формування суспільної свідомості, які наративи домінують у дискурсі, та яким чином це відображається на політичних процесах. Аналіз репрезентації національної та расової дискримінації дозволить виявити, як медіа можуть сприяти боротьбі зі стереотипами або, навпаки, посилювати їх.

Мета дипломної роботи полягає в тому, щоб виявити та схарактеризувати специфіку відображення національної та расової дискримінації у провідних медіа США в період 2019–2024 рр.

Досягнення мети передбачає виконання таких **завдань**:

- виявити способи відображення національної та расової дискримінації у провідних медіа США за зазначений період;
- визначити спільні та відмінні риси у висвітленні проблематики національної та расової дискримінації між досліджуваними медіа;
- схарактеризувати роль соціальних мереж у поширенні та обговоренні дискримінаційних наративів та їхній вплив на медійний дискурс;
- визначити вплив засобів масової інформації на формування громадської думки та суспільних рухів щодо боротьби з національною та расовою дискримінацією.

Об'єкт дослідження – відображення у медійному дискурсі провідних медіа США національної та расової дискримінації як соціального феномену.

Емпірична база:

- матеріали провідних медіа США (The New York Times, The Washington Post, CNN, Fox News) в період 2019–2024 рр.
- соціальні мережі (Twitter, Facebook) як платформи для обговорення та поширення дискримінаційних наративів;
- міжнародні та американські законодавчі документи, що стосуються протидії дискримінації;
- аналітичні матеріали про національну та расову дискримінацію в медіа.

Предмет дослідження – специфіка відображення національної та расової дискримінації у провідних медіа США (The New York Times, The Washington Post, CNN, Fox News) в період 2019–2024 рр.

Методи дослідження:

- метод аналізу;
- метод порівняння;
- метод типологізації;
- метод класифікації;
- хронологічний метод.

Хронологічні межі дослідження – 2019–2024 рр.

Структура роботи: робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел і додатків.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ У МЕДІА

1.1 Національна та расова дискримінація: поняття і визначення

Питання національної та расової дискримінації залишаються одними з найбільш актуальних та емоційно насичених у сучасному суспільному дискурсі. Майже щотижня нові випадки дискримінації з'являються в інформаційному просторі, миттєво стаючи предметом загального обговорення, яке супроводжується обуренням, суперечками та жвавими дискусіями. Така динаміка свідчить про глибоке вкорінення упереджень і стереотипів, що не тільки впливають на соціальні відносини, а й суттєво підвищують рівень напруженості в суспільстві.

Для комплексного розуміння цих явищ необхідно проаналізувати сутність понять національної та расової дискримінації. Адже вони охоплюють не лише соціальні та культурні аспекти, а й мають значне історичне і політичне підґрунтя, що зумовлює багатогранні підходи до їх інтерпретації та аналізу. Особливо важливо розмежовувати поняття расизму, расової та національної дискримінації, оскільки кожне з них має свої специфічні ознаки і по-різному впливає на суспільство.

Расизм можна розглядати як складну соціальну систему, що поєднує дискримінаційні установки з елементами влади, закріпленими в інституційних структурах. Це поняття вперше було визначено французьким філософом П. Ларуссом у 1932 році як «система, що стверджує перевагу однієї расової групи над іншими» [73]. Таким чином, расизм виходить за межі індивідуальної неприязні чи етноцентризму і включає систематичний вплив на соціальні, політичні й економічні структури, що врешті-решт робить дискримінаційні дії нормою, легітимізованою на рівні суспільної свідомості.

Історично расові упередження формувалися як інструмент підтримки

соціальної ієрархії, де представників окремих рас сприймали як культурно та інтелектуально нижчих [64, 98]. У середині XIX століття французький письменник Жозеф Артюр де Гобіно в своїй праці «*Essai sur l'inégalité des races humaines*» («Нарис про нерівність людських рас», Париж, 1853–1855) запропонував теорію, згідно з якою соціальна нерівність між народами має біологічне підґрунтя. Він поділив людство на три основні раси – білу, жовту та чорну – і підкреслював, що біла раса, особливо її арійська гілка, є найбільш розвиненою й здатною до культурного прогресу. Змішування з іншими расами, на його думку, призводить до занепаду цивілізацій через порушення «чистоти» раси, яку він вважав ключовим фактором культурного розвитку [24, 43].

Уявлення Гобіно про расову «чистоту» та вищість білої раси, зокрема її арійської гілки, стало ваговою частиною історичного фундаменту для обґрунтування ідеології расизму та расової дискримінації. Розділяючи людство на «вищі» та «нижчі» раси на основі біологічних особливостей, Гобіно виправдовував соціальну нерівність як природну і невідворотну. Його ідеї зміцнили расові стереотипи та створили передумови для расової сегрегації, колоніалізму та політики євгеніки, які впливали на соціальні й політичні структури в різних країнах [24, 43].

Американський історик Джордж М. Фредріксон у своїй праці «*Racism: A Short History*» («Расизм: коротка історія», Принстон, 2002) досліджує витоки ідеології расизму та її роль у виправданні соціальної та економічної нерівності. На його думку, расизм виходить за межі звичайної упередженості, спираючись на ідею незмінності відмінностей між етнічними групами, що обґрунтовує їхню підлеглість. Такі погляди, як зазначає Фредріксон, створюють «незламні й нездоланні» межі між «ними» і «нами», що забезпечує довготривалу ієрархію [60].

У своїх дослідженнях Фредріксон також підкреслює, що «расизм – це не просто теоретичне осмислення людських відмінностей чи зневага до груп, які перебувають поза контролем. Він або безпосередньо підтримує, або прагне встановити расовий порядок — постійну ієрархію груп, яка, як вважається,

відображає закони природи або божественні настанови» [60, с. 6]. Тобто расизм не є випадковим чи тимчасовим явищем, а функціонує як глибоко вкорінена система, що зберігає й підкріплює соціальну нерівність та зміцнює суспільні поділи.

Зі свого боку, расова дискримінація є проявом нерівного ставлення до індивідів на основі їхньої расової приналежності. Вона включає практики, що закріплюють соціальні та економічні ієрархії і виправдовують обмеження в правах та можливостях певних груп. Згідно зі статтею 1 Міжнародної конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, це поняття охоплює «будь-яке розрізнення, виняток, обмеження чи перевагу, ґрунтовані на ознаках раси, кольору шкіри, родового, національного чи етнічного походження, метою або наслідком яких є знищення чи применшення визнання, використання чи здійснення на рівних засадах прав людини та основних свобод у політичній, економічній, соціальній, культурній чи будь-яких інших галузях суспільного життя» [8]. Іншими словами, будь-яка форма нерівного ставлення, що обмежує права людини на основі етнічних ознак, вважається расовою дискримінацією за міжнародними нормами.

Економіст Кеннет Ерроу зазначає, що расова дискримінація є надзвичайно поширеним і складним явищем, яке пронизує всі аспекти суспільного та економічного життя [17]. Вона впливає не тільки на соціальні взаємини, але й на економічні показники, зокрема рівень доходів, доступ до житла та ринків праці. Історично расова дискримінація мала відкритий характер і закріплювалася на інституційному рівні. Проте, навіть за сучасних умов, багато дискримінаційних практик залишаються прихованими, продовжуючи формувати соціальні та економічні обмеження для расових меншин. Ерроу підкреслює, що для глибокого розуміння таких явищ потрібен не лише ринковий аналіз, але й урахування соціальних взаємодій і мереж, які впливають на економічну поведінку [17].

На противагу цьому, національна дискримінація зосереджується на обмеженні прав і можливостей певної етнічної або національної групи на основі

культурних, мовних чи історичних відмінностей. Вона може проявлятися у вигляді обмеження доступу до соціальних і економічних ресурсів, формування упередженого ставлення до певної групи як «чужої» або «небажаної», або створення перешкод для її повноцінної соціалізації [47].

Наприклад, людина європейського походження, яка народилася та виросла в одній з африканських країн, може зіштовхнутися з дискримінацією через особливості своєї культурної ідентичності, що не відповідає домінуючим нормам. Її рідна мова, релігія та соціальні звичаї можуть значно відрізнятися від переважних у суспільстві, що призводить до упередженого ставлення, ізоляції в суспільних та освітніх установах, обмеження доступу до ресурсів або можливостей для участі у громадському житті. Ці відмінності формують сприйняття її як «іншої» і стають основою для дискримінації [120].

Крім того, сучасна наука все частіше розглядає національні та расові ознаки як соціально сконструйовані категорії, тобто створені суспільством та підкріплені культурними, політичними і економічними умовами. На думку французького соціолога і філософа П'єра Бурдьє, такі категорії є «символічним капіталом», який використовується для створення й підтримання соціальних бар'єрів [28]. Цей підхід дозволяє глибше зрозуміти природу національної та расової дискримінації, наголошуючи на тому, що вони є не природним явищем, а продуктом соціальних умов і стереотипів, що глибоко вкорінені в суспільній свідомості [28, 29].

Таким чином, національна та расова дискримінація є багатоплановими явищами, що потребують глибокого розуміння всіх аспектів, які впливають на їх формування і підтримку. Ефективна боротьба з цими формами дискримінації вимагає не лише детального аналізу їхніх історичних, культурних і політичних джерел, але й активного впровадження стратегій рівності та інклюзії на всіх рівнях суспільства. Це включає розвиток політики, що спрямована на посилення міжкультурного діалогу, протидію упередженням, а також створення умов для рівноправного доступу до ресурсів та можливостей для всіх соціальних груп.

1.2 Історичні та соціальні передумови розвитку національної та расової дискримінації в США

Історія національної та расової дискримінації в США має давнє коріння, яке сягає колоніальної епохи. Вона формувалася протягом кількох століть, зазнаючи змін під впливом політичних, економічних та соціальних факторів. Дискримінація та упередження стали не лише побічним продуктом певних історичних етапів, але й системним елементом, що заклав основу для сучасних проявів расових та національних упереджень [27].

Одним із ключових історичних етапів, що заклав основи для расової дискримінації в США, було рабство африканців. Починаючи з XVII століття, коли африканців масово завозили до Америки як робочу силу на плантаціях, чорношкіре населення поступово перетворювалося на об'єкт систематичної експлуатації та дискримінації, закріплюючи нерівне соціальне становище, що тривало століттями [27].

За словами американського історика Девіда В. Блайта, рабство було невід'ємною основою економіки південних штатів США, оскільки забезпечувало головне джерело праці для аграрного сектору, зокрема у вирощуванні бавовни та тютюну. У своїй лекції «Slavery and State Rights, Economies and Ways of Life: What Caused the Civil War?» («Рабство, права штатів, економічні системи та спосіб життя: що спричинило Громадянську війну?») він зазначає, що економічний розвиток Півдня значною мірою залежав від системи рабства, яка стала ключовим рушієм зростання цього регіону [66].

Однак рабство не лише сприяло економічному зростанню, а й закріпило упереджене ставлення до афроамериканців як до меншовартої соціальної групи. Темношкірі американці сприймалися виключно як робоча сила без прав, що формувало уявлення про їхню «природну» підлеглість [66]. Ця концепція стала не лише побічним наслідком, а важливим ідеологічним інструментом, для утримання афроамериканців у підпорядкованому стані. Стереотипи про «вроджені» якості цієї спільноти проникли в соціальний ландшафт США, слугуючи виправданням для дискримінації, яка проявлялася у всіх сферах життя

[23].

Скасування рабства після Громадянської війни в 1865 році не ліквідувало дискримінацію, а лише трансформувало її форми. Введення законів Джима Кроу, які легалізували сегрегацію, закріпило роздільність між чорношкірим та білим населенням на інституційному рівні. Сегрегація в освіті, транспорті та громадських місцях стала нормою, що вказувало на чітке розмежування між «вищими» та «нижчими» соціальними групами [54, 60].

У своїй книзі «Reconstruction: America's Unfinished Revolution, 1863–1877» («Реконструкція: Незавершена революція Америки, 1863–1877 рр.», Нью-Йорк, 1988), Ерік Фонер зазначає, що, хоча скасування рабства принесло афроамериканцям юридичну свободу, воно також сприяло формуванню нових соціальних структур і закріпленню патріархальних цінностей у чорношкірих родин, зокрема у вигляді відокремлених ролей для чоловіків та жінок. На його думку, «рабство наклало на чорношкірих чоловіків і жінок грубу "рівність" безсилля. Із здобуттям свободи з'явилися тенденції, які зміцнювали патріархат у чорношкірих родин і закріплювали ідею, що чоловіки та жінки повинні мати окремі сфери» [54]. Таким чином, суспільна ієрархія, що базувалася на расових і гендерних упередженнях, збереглася, набувши нових форм, підтримуючи й виправдовуючи відокремлення афроамериканців як соціальної групи та підсилюючи дискримінаційні практики.

Іншою важливою передумовою розвитку національної дискримінації стала масова імміграція до США, особливо у XIX – на початку XX століття. Потік мігрантів із Європи, Азії та Латинської Америки створив мультикультурне суспільство, однак водночас посилив етнічні упередження та конфлікти. Зокрема, у 1882 році було прийнято Закон про виключення китайців, який забороняв їм в'їзд до США. Це стало першим законодавчим актом, спрямованим на обмеження імміграції на основі етнічного походження [83, 91]. У той час, як європейські іммігранти зіштовхувалися з упередженням, китайське населення піддавалось відкритій дискримінації. Як зазначає дослідниця Еріка Лі, цей закон «підтвердив статус американців китайського походження як чужинців у власній

країні» [74].

Іммігранти з Італії, Ірландії та Єврейської діаспори також стикалися з дискримінацією, особливо в період економічних криз, коли зростала конкуренція за робочі місця. Із наростанням імміграційних потоків влада почала розробляти політику, що обмежувала права новоприбулих і сприяла формуванню стереотипів. Такі фактори, як національне походження, релігія та культурні особливості, ставали підґрунтям для упереджень, що заклало основи для подальших проявів національної дискримінації [65, 75].

Станом на середину XX століття дискримінація в США стала темою громадських протестів, особливо з боку афроамериканців. Громадянський рух за права людини, очолюваний Мартіном Лютером Кінгом, намагався подолати сегрегацію та забезпечити рівні права для всіх громадян. За словами самого Кінга, «несправедливість будь-де є загрозою справедливості всюди» [77]. Протести та акції непокорі привернули увагу всього суспільства до проблем расової та національної дискримінації, що призвело до прийняття Закону про громадянські права 1964 року та Закону про виборчі права 1965 року [35, 119].

Ці законодавчі акти мали значний вплив на послаблення дискримінаційних практик. Закон про громадянські права заборонив дискримінацію у працевлаштуванні, освіті, житлових умовах та доступі до публічних закладів, а Закон про виборчі права захистив права голосування для расових та національних меншин [35, 119]. Однак, незважаючи на юридичні зрушення, у суспільстві залишалися глибокі стереотипи та упередження, що продовжували впливати на життя меншин.

Системна дискримінація, закладена протягом століть, продовжує впливати на американське суспільство і зараз. Дослідження свідчать, що соціальні стереотипи продовжують впливати на рішення в галузі кримінального правосуддя. Наприклад, афроамериканці та латиноамериканці частіше зіштовхуються з більш суворими вироками, що вказує на упередженість правоохоронної системи [10, 61]. Подолання цих історичних проблем є важливим кроком до створення більш справедливого суспільства, яке

забезпечить рівність прав і можливостей для всіх громадян.

Таким чином, історичні та соціальні передумови національної та расової дискримінації в США мали значний вплив на розвиток сучасного суспільства. Рабство, законодавча сегрегація, імміграційні обмеження та упередження в суспільстві створили умови для формування стереотипів та дискримінаційних практик. Попри значні досягнення у сфері громадянських прав, вплив історичних факторів все ще відчутний у багатьох сферах життя. Розуміння цих історичних витоків є важливим кроком до подолання сучасних проблем та забезпечення рівності для всіх громадян.

1.3 Законодавчі засади протидії дискримінації в міжнародному праві та законодавстві США

Дискримінація залишається однією з найбільш актуальних проблем сучасного суспільства, що породжує нерівність, соціальну напругу та знецінення прав людини. На міжнародній арені та на національному рівні у США тривають постійні зусилля з протидії дискримінації – від розробки спеціальних конвенцій та декларацій до ухвалення законів, які повинні гарантувати рівність і справедливість для всіх, незалежно від раси, статі, національності або інших ознак.

Світові організації, як-от ООН, прагнуть створити універсальні механізми захисту, тоді як Сполучені Штати розвивають власну систему законів, що дозволяє реагувати на дискримінацію в різних сферах життя – від працевлаштування до житлових умов. Як же вдається законодавцям протистояти глибоко вкоріненим формам дискримінації, і які міжнародні документи лягли в основу сучасної боротьби за рівноправність? Розглянемо основні законодавчі інструменти, що регулюють це питання на міжнародному рівні та в законодавстві США.

Одним із ключових документів, що регулює питання дискримінації на міжнародному рівні, є Загальна декларація прав людини (1948 р.), прийнята ООН [4]. У статті 1 Декларації зазначено, що «всі люди народжуються вільними і

рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом і совістю і повинні діяти у відношенні один до одного в дусі братерства», а стаття 2 проголошує недопустимість дискримінації на основі раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного або соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу [4]. Цей документ заклав фундаментальні принципи недискримінації, які лягли в основу подальших правових актів [4].

У 1965 році ООН ухвалила Міжнародну конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, яка є одним із найважливіших міжнародних інструментів протидії расовій дискримінації. Конвенція закликає держави-учасниці засуджувати расову дискримінацію, запроваджувати відповідні заходи для її викорінення та гарантувати рівноправність у всіх сферах життя [8]. США приєдналися до цієї Конвенції у 1994 році, тим самим зобов'язавшись дотримуватися норм, які захищають права всіх етнічних груп без винятку [117, 118].

Ще одним важливим міжнародним документом є Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, ухвалена ООН у 1979 році [7]. У преамбулі Конвенції зазначено, що «дискримінація жінок порушує принцип рівноправності та поваги людської гідності, перешкоджає участі жінок нарівні з чоловіками в політичному, соціальному, економічному та культурному житті своєї країни, заважає зростанню добробуту суспільства і сім'ї та ще більше перешкоджає повному розкриттю можливостей жінок на благо своїх країн та людства» [7]. Цей документ підкреслює важливість викорінення дискримінації жінок і забезпечення рівності в усіх сферах життя. США підписали Конвенцію, але не ратифікували її, що викликає критику з боку правозахисних організацій та міжнародної спільноти [117].

У Сполучених Штатах протидія дискримінації має потужну законодавчу базу на федеральному рівні. Цивільні права регулюються низкою законів, серед яких Закон про громадянські права 1964 року є одним із ключових. Він забороняє дискримінацію на основі раси, кольору шкіри, релігії, статі чи національного

походження у сферах працевлаштування, освіти, житлових умов, доступу до публічних закладів та державних послуг. Цей закон вважається значним досягненням у боротьбі за права меншин, особливо афроамериканців, які в минулому стикалися з системною дискримінацією [35].

Іншим важливим законодавчим актом є Закон про справедливе житло 1968 року, який захищає право кожної людини на доступ до житла незалежно від раси, релігії чи національного походження. Цей закон був прийнятий під час руху за громадянські права й мав на меті зупинити дискримінаційні практики на ринку житла, що широко використовувалися на той час у США [52].

Крім того, важливу роль у захисті прав людей з інвалідністю відіграє Закон про американців з інвалідністю (ADA) 1990 року. ADA забороняє дискримінацію за ознакою інвалідності в усіх сферах громадського життя, включно з працевлаштуванням, освітою та доступом до громадських установ. Закон також вимагає, щоб роботодавці та інші установи здійснювали розумні пристосування для людей з інвалідністю, сприяючи їхній інтеграції в суспільство [34].

Попри розвинене законодавство, у США досі залишаються випадки дискримінації, що свідчить про необхідність удосконалення законодавчої бази та посилення контролю за дотриманням прав людини. Одним із прикладів, який викликав суспільний резонанс, є справа *Brown v. Board of Education* (Браун проти Ради з питань освіти міста Топіка, 1954), що заклала основу для скасування сегрегації у школах і стала важливим кроком у боротьбі за рівність у сфері освіти. Суд постановив, що сегрегація у школах є неконституційною, що стимулювало подальші законодавчі реформи [31, 36].

У наш час проблема дискримінації залишається актуальною, зокрема у сфері кримінального правосуддя. Дослідження вказують на те, що афроамериканці та латиноамериканці в США значно частіше зазнають упередженого ставлення з боку поліції та отримують жорсткіші вирoki порівняно з білими. За даними Pew Research Center, у 2019 році понад 23% випадків смертей підозрюваних від рук поліції припадали на афроамериканців, хоча їхня частка в населенні США є значно меншою (менше 14%) [10, 61]. Така

різниця демонструє наявність глибоких проблем у правоохоронній та судовій системах країни.

У відповідь на ці виклики на федеральному та місцевому рівнях було вжито заходів для підвищення прозорості діяльності поліції й зменшення проявів расових упереджень. Після резонансного випадку з Джорджем Флойдом у 2020 році, який викликав масштабні протести, у низці штатів було прийнято закони, що обмежують застосування сили поліцією та зобов'язують поліцейських використовувати боді-камери для фіксації своїх дій. Наразі також розглядаються законодавчі ініціативи на федеральному рівні, спрямовані на реформування правоохоронної та судової систем задля досягнення більшої справедливості та рівності для всіх громадян [2, 32, 63].

Таким чином, міжнародні та національні законодавчі акти відіграють важливу роль у протидії дискримінації, але навіть у США, де існує розвинене законодавство, боротьба з дискримінаційними практиками триває. Удосконалення законодавства та систематичний контроль за дотриманням прав людини залишаються ключовими завданнями для досягнення соціальної рівності.

1.4 Роль медіа у формуванні та поширенні дискримінаційних уявлень

Засоби масової інформації як потужний соціальний інститут відіграють ключову роль у формуванні уявлень про національну та расову дискримінацію. Вони не лише відображають реалії суспільства, а й активно на них впливають, закріплюючи або, навпаки, руйнуючи стереотипи та упередження.

У цьому процесі етнічні меншини часто зображуються крізь призму упереджених наративів, які визначають їхнє суспільне становище, нав'язують певні соціальні ролі та формують стереотипні образи у свідомості аудиторії. Така практика може призводити до тривалих негативних наслідків, що, у свою чергу, поглиблює соціальні упередження та впливає на громадську думку.

Роберт Ентман та Ендрю Рожекі підкреслюють, що «медійна продукція є наочним показником нових форм расової диференціації» [49, с. 3]. За їхніми

словами, засоби масової інформації не обмежуються лише відображенням поточного стану расових відносин, а виконують і більш глибоку культурну функцію – активно впливають на формування суспільних уявлень про етнічні групи та визначають домінантні культурні коди. Цю подвійну функцію – фіксацію та формування – медіа втілюють через відтворення наративів, які встановлюють рамки культурних, політичних і соціальних поглядів на національні та расові меншини. Таким чином, інформаційні канали можуть суттєво впливати на те, як суспільство сприймає ці групи, поглиблюючи або послаблюючи дискримінаційні настрої [49].

Крім загального впливу ЗМІ, окрему роль у поширенні стереотипів відіграють журналісти та редактори, які формують контент і визначають тональність подачі інформації. Нерідко працівники медіаплатформ можуть недооцінювати власний вплив та важливість своєї ролі у формуванні громадської думки. Повсякденне виконання професійних обов'язків, зосередженість на рейтингах та швидкому висвітленні подій іноді призводить до того, що вони не помічають, як їхня робота відображає і посилює соціальні упередження. Як наслідок, окремі медіа можуть ненавмисно підтримувати стереотипні й нетолерантні погляди, що часом сприяє поширенню ксенофобських, сексистських або націоналістичних наративів, які закріплюють дискримінаційні уявлення про певні соціальні групи.

Використання мови ворожнечі, поширеної через медійні платформи, також сприяє закріпленню ксенофобських уявлень, що ще більше підсилює соціальну напругу. Представлення національних меншин у викривлених або негативних образах часто зміцнює упереджене ставлення до них.

Один із найочевидніших проявів такого впливу медіа – це зображення людей з різних етнічних груп у стереотипних ролях. Регулярне споживання телевізійного контенту, де білі чоловіки переважно постають героями, а представники інших груп виконують ролі злочинців, другорядних персонажів або об'єктів сексуального інтересу, може негативно впливати на самооцінку глядачів. Наукові спостереження показують, що така практика призводить до

зниження самооцінки серед дівчат і афроамериканських хлопців, тоді як у білих хлопців вона, навпаки, підвищується [68].

Сучасні цифрові медіа і соціальні мережі також сприяють поширенню дискримінаційних наративів, посилюючи соціальну поляризацію. Використання расових та національних стереотипів у висвітленні міжнародних конфліктів чи політичних криз поглиблює проблему, підтверджуючи стійкі негативні уявлення про окремі групи.

Як зазначає дослідник Тюн ван Дейк у праці «*Discourse and the Denial of Racism*» («Дискурс і заперечення расизму», 1992), у суспільних дискурсах поняття «расизм» часто подається з дистанцією або скепсисом, що супроводжується маркерами на кшталт «так званий» [46]. Це дозволяє уникати прямого звинувачення і зменшувати серйозність проблеми, замінюючи термін «расизм» на менш негативні – «упередження», «стереотипи» чи «дискримінація». Такий підхід пом'якшує сприйняття проблеми, зміщуючи увагу з системної на індивідуальну площину, і дозволяє суспільству уникнути відповідальності за системний расизм [46].

Засоби масової інформації, які можуть бути потужним інструментом для підтримки та поширення негативних стереотипів, здатні також виступати ефективним засобом у боротьбі з дискримінацією. Висвітлення певних груп у медійному просторі безпосередньо впливає на сприйняття громадськості: негативне висвітлення або упереджені наративи можуть сприяти закріпленню дискримінаційних поглядів, тоді як позитивні приклади та історії про успіх допомагають руйнувати стереотипи. Медійний простір, висвітлюючи важливі аспекти рівності, толерантності й інклюзії, здатен сприяти змінам у суспільній свідомості, заохочуючи відкритість до різноманіття.

Отже, усі ці прояви національної та расової дискримінації у медіа мають значний вплив на формування громадської думки, стереотипів та соціальних відносин у суспільстві. Засоби масової інформації здатні визначити, чи стануть етнічні меншини рівноправними членами суспільства, чи залишатимуться «іншими», маргіналізованими і відчуженими від основної соціальної спільноти.

1.5 Стратегії висвітлення національної та расової дискримінації у США

Національна та расова дискримінація є багатогранною проблемою, яка вимагає від провідних ЗМІ США різноманітних підходів до висвітлення. Використання стратегій комунікації дозволяє впливати на громадську думку як у напрямку підвищення обізнаності та емпатії до проблем етнічних спільнот, так і у напрямку зміцнення стереотипів та упереджень.

З одного боку, інформаційні джерела можуть сприяти соціальній інтеграції, підкреслюючи позитивні досягнення та внесок етнічних груп у суспільство, представляючи реальні історії людей, які страждають від дискримінації, і роз'яснюючи її наслідки. Такий підхід створює можливості для формування більш толерантного та різноманітного соціуму. З іншого боку, деякі ЗМІ можуть використовувати сенсаційні підходи, зосереджуючи увагу на кримінальних новинах, скандалах або заворушеннях, що стосуються етнічних груп, і формувати в аудиторії упереджене сприйняття цих спільнот як джерела небезпеки або соціальних проблем.

Ще у 1967 році Національна консультативна комісія з питань цивільних безладів (Комісія Кернера), заснована президентом Ліндоном Джонсоном, різко критикувала американські медійні платформи за одностороннє висвітлення життя афроамериканців [80]. У звіті зазначалося, що засоби масової інформації демонструють надмірно негативний образ афроамериканських спільнот, часто обмежуючись висвітленням лише кримінальних подій або заворушень, що, у свою чергу, сприяє посиленню соціальних упереджень і напруженості. Комісія закликала до більш збалансованого та об'єктивного представлення, наголошуючи на важливості висвітлювати не лише проблеми, а й досягнення афроамериканців. А також підкреслила, що медіа, як важливий соціальний інститут, повинні активно сприяти розвитку міжрасового порозуміння та соціальної рівності, а не підсилювати розкол у суспільстві [11, 80].

Сучасні дослідження продовжують досліджувати репрезентацію меншин у медіа. Наприклад, у дослідженні Тревіса Діксона, провідного фахівця з

комунікацій та медіарепрезентації, аналізувалися новинні трансляції у Лос-Анджелесі за період з 2008 по 2012 рік [89]. Дослідження показало певний прогрес: афроамериканці стали більш збалансовано представлені як злочинці, жертви та правоохоронці. Однак, як зазначає Діксон, «білі продовжують домінувати у ролі представників влади на телебаченні, тоді як латиноамериканці та інші меншини залишаються недооціненими в цих ролях». Це свідчить про те, що, попри зусилля щодо корекції уявлень, медіа США досі зіштовхуються з викликами у відображенні етнічних груп у повноті їхньої соціальної ролі [89].

Отже, питання національної та расової дискримінації потребує від інформаційних платформ ефективних комунікаційних стратегій, які не лише розкриватимуть проблему, але й сприятимуть формуванню критичного мислення та емпатії у суспільстві. Провідні американські ЗМІ, враховуючи суспільну значущість цієї теми, використовують різноманітні методи, що дозволяють не лише підкреслити негативні наслідки дискримінації, а й заохочують до діалогу та пошуку шляхів змін.

У цьому контексті варто розглянути ті підходи, які допомагають медіаресурсам звертатися як до глибокого аналізу соціальних проблем, так і до більш персоналізованого формату подачі матеріалу, створюючи передумови для підвищення обізнаності та формування соціальної відповідальності в суспільстві.

Приклад висвітлення подій, пов'язаних із громадським рухом Black Lives Matter, яскраво демонструє здатність американських ЗМІ ефективно привертати увагу до проблем національної та расової дискримінації, що пронизують різні аспекти суспільства, зокрема діяльність правоохоронних органів та системи правосуддя [63, 32].

Використовуючи пряму критику, медіа висвітлюють випадки поліцейської жорстокості, несправедливі судові процеси та нерівність у ставленні до представників етнічних меншин. Такий підхід дає можливість не лише проінформувати суспільство, але й викликати суспільний резонанс, спонукаючи до обговорення та пошуку рішень для подолання дискримінації. Залучаючи

експертів, активістів і постраждалих, медіа створюють об'ємну картину проблеми, яка показує як особисті трагедії, так і системний характер дискримінації, тим самим посилюючи вимоги до реформування системи правосуддя та правоохоронних органів.

Окрім прямої критики, американські медіаресурси активно використовують сторітелінг, надаючи темі дискримінації особистий вимір. Це дає можливість аудиторії побачити проблему через призму людських історій, викликаючи емпатію та підвищуючи обізнаність про реальні виклики, з якими стикаються представники різних етнічних спільнот у повсякденному житті. У таких матеріалах часто піднімають питання дискримінації в освіті, на ринку праці та в системі охорони здоров'я, що дозволяє аудиторії краще зрозуміти складність цих проблем і відчувати їхній вплив на суспільство.

Зокрема, ЗМІ нерідко представляють портрети успішних афроамериканських підприємців та професіоналів, які долають соціальні бар'єри. Такі приклади сприяють зміцненню позитивного образу темношкірих американців, формуючи суспільну повагу до їхніх досягнень, а також створюють натхнення для інших. Використання сторітелінгу в цьому контексті не лише руйнує стереотипи, а й сприяє формуванню усвідомлення про цінність рівних можливостей, підштовхуючи до глибшого розуміння необхідності соціальних змін.

Ще одним важливим підходом є висвітлення дискримінації у таких сферах, як ринок праці, освіта та охорона здоров'я, через аналітичні матеріали та дослідження. Американські ЗМІ використовують дані соціологічних опитувань, статистику та висновки експертів, щоб продемонструвати системний характер дискримінації й показати її вплив на доступ до ресурсів і кар'єрні можливості.

Проте, наскільки ефективно аудиторія сприймає такий контент і чи дійсно медіа відображають реальні потреби та проблеми цих спільнот, залишається питанням, яке вимагає подальшого аналізу. Соціологічні дослідження наочно демонструють сприйняття суспільством контенту, що висвітлює дискримінацію. Наприклад, за даними Pew Research Center, лише 43% темношкірих американців

вважають, що новини відображають широкий спектр проблем їхньої громади. Більшість респондентів зазначають, що матеріали про темношкірих часто мають негативне забарвлення порівняно з висвітленням інших расових та етнічних груп. Зокрема, дві третини опитаних вказують на негативний фокус у новинному контенті про темношкірих, тоді як лише незначна частка відзначає подачу інформації як позитивну [25].

Крім того, дослідження показує, що темношкірі журналісти, на думку опитаних, краще висвітлюють питання, пов'язані з расовою нерівністю та іншими соціальними викликами, з якими стикаються темношкірі громади. І хоча лише 14% респондентів вважають, що етнічна приналежність журналіста є ключовим фактором для довіри до медіа, більшість наголошує на важливості глибокого розуміння журналістами історії та актуальних проблем, що стосуються темношкірих спільнот [25].

Отже, одним із важливих кроків до покращення висвітлення національної та расової тематики в США є підвищення обізнаності журналістів щодо специфічних проблем, що впливають на темношкірі громади, а також залучення більшої кількості представників цих спільнот до роботи у ЗМІ, зокрема на ключових позиціях у редакціях.

Підсумовуючи, можна сказати, що медіа США використовують різноманітні стратегії, щоб висвітлювати расову та національну дискримінацію. Вони варіюються від прямої критики до емоційного впливу через індивідуальні історії, та є важливим інструментом у просуванні соціальної рівності.

Висновки до розділу 1

Аналіз теоретичних та методологічних основ національної і расової дискримінації в медіа показав, наскільки ця тема є складною та багатогранною, особливо в умовах сучасного інформаційного суспільства, де кожен журналістський матеріал може впливати на суспільну думку в глобальних масштабах. Історичне коріння расових та національних упереджень у США формувало стереотипи, соціальні ієрархії та упередження, які сьогодні

продовжують відтворюватися через медійний контент, нерідко підсвідомо зміцнюючи дискримінаційні уявлення про певні групи населення.

Мас-медіа як один із найвпливовіших інструментів мають значну силу не лише підтримувати, але й трансформувати ці упередження. Подані через ЗМІ образи можуть або закріплювати стереотипи, підтримуючи існуючі соціальні ієрархії, або, навпаки, служити інструментом боротьби з дискримінацією. Це можливо через сприяння ширшому розумінню проблематики та інформування аудиторії про різноманітні прояви й наслідки дискримінаційних практик.

Історичні передумови, як-от рабство та політика сегрегації, заклали підґрунтя для сучасних форм дискримінації. І хоча такі законодавчі акти, як Закон про громадянські права 1964 року та Закон про виборчі права 1965 року, стали важливими кроками в боротьбі за рівноправність, сучасні приклади дискримінації в сферах правосуддя, освіти та праці свідчать про необхідність подальших комплексних дій. Медійний контент, який розкриває ці теми, може не лише підвищувати рівень поінформованості, але й слугувати потужним каталізатором суспільних змін [34, 35, 119].

ЗМІ мають можливість як підтримувати, так і змінювати громадські уявлення про етнічні меншини. Використання різноманітних форматів подачі інформації – від аналітичних статей, що глибоко розкривають причини й наслідки дискримінації, до особистих історій успіху представників різних спільнот – створює ефективний інструмент для формування позитивного ставлення, збільшення рівня емпатії та руйнування упереджень. Ці історії дозволяють не лише акцентувати увагу на значущих проблемах, але й надати їм людський вимір, який сприяє більшій відкритості та співчуттю.

Таким чином, медіа продовжують відігравати ключову роль у підтримці чи зміні існуючих соціальних наративів щодо національної та расової дискримінації. Дотримання балансу між об'єктивністю та емоційною насиченістю контенту може сприяти підвищенню обізнаності про проблеми дискримінації та розширенню суспільного діалогу задля подолання упереджень та стереотипів.

РОЗДІЛ 2

АНАЛІЗ ПРИЧИН НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ У ПРОВІДНИХ МЕДІА США

2.1 Відображення національної та расової дискримінації у традиційних та нових медіа США

З розвитком нових медіа та соціальних платформ можливості для обговорення національних і расових питань значно розширилися. На відміну від традиційних ЗМІ, які часто представляли обмежені й спрощені образи етнічних меншин, нові медіа забезпечують ширший спектр можливостей для самовираження представників різних спільнот. Соціальні мережі, такі як Twitter, Instagram, Facebook та YouTube, стали майданчиками, де ці групи можуть формувати власні наративи, розвінчуючи стійкі стереотипи, що тривалий час підтримувалися в традиційних медіа [26].

Історія расової та національної дискримінації в США тісно переплітається з розвитком медіа, які протягом багатьох років формували стереотипи та упередження в масовій свідомості. За часів рабства і політики сегрегації засоби масової інформації слугували інструментом підтримання суспільних ієрархій, сприяючи формуванню стійких негативних стереотипів щодо афроамериканців та інших етнічних груп [95].

Дослідниця Кетрін Сквайрс зазначає: «американські мас-медіа, від редакційних статей, що обговорювали рух аболіціоністів, до фільмів, які зображували "щасливих рабів", та радіотрансляцій джазу, мали значний вплив на те, як широка аудиторія бачила, розуміла і сприймала афроамериканців». Вона також підкреслює, що більшість медіа перебувала під контролем білих, що зумовило напружені, а часто й конфліктні стосунки афроамериканців з домінуючими медіаресурсами. Через це вони були змушені створювати власні ресурси для протидії впливу великих медіаіндустрій, доступ до яких залишався обмеженим для них аж до недавнього часу [95].

Зі зростанням ролі інтернет-видань та соціальних мереж ситуація почала змінюватися. Нові можливості для самовираження і суспільного діалогу щодо дискримінації дозволили меншинам активно брати участь у формуванні медійного порядку денного. Проте традиційні медіа й досі зазнають значного впливу політичних та економічних факторів, які обмежують їхній підхід до висвітлення соціально чутливих тем. Зокрема, дослідження показують, що редакційна політика багатьох видань США піддається впливу політичних і фінансових інтересів, що звужує обговорення складних соціальних питань, включаючи расові конфлікти. Через політичний тиск та можливі фінансові наслідки багато видань уникають тем, які можуть суперечити ідеологіям власників або впливати на економічні інтереси [21].

Хоча громадська свідомість щодо рівності поступово зростає, традиційні ЗМІ все ще транслиують викривлені образи. Так, у новинних медіа афроамериканці та латиноамериканці нерідко зображуються у ролях злочинців або маргіналів. Соціолог Роберт Ентман наголошує, що «образи, які поширюють медіа, відіграють важливу роль у формуванні суспільного ставлення, а стереотипні образи лише поглиблюють упередження» [48]. Нерідко видавництва обмежуються простими, інколи поверхневими наративами, уникаючи глибокого аналізу соціальних проблем, що залишає суспільство без комплексного розуміння причин і наслідків дискримінації.

Водночас нові медіа, завдяки алгоритмам, що діють на багатьох платформах, часто «просувають» контент, який викликає сильну емоційну реакцію, включно з дискримінаційним або провокативним контентом. Наприклад, дослідження свідчать, що відео чи статті з «клікбейт» заголовками, які викликають негативну реакцію, поширюються значно швидше, що у свою чергу сприяє підсиленню наявних упереджень [51].

Інші країни також стикаються з подібними проблемами в медіапокритті питань дискримінації. Наприклад, у Великобританії та Франції спостерігаються спроби подолати національні стереотипи та представити об'єктивніший погляд на меншини. Кампанії, такі як #AllWhiteFrontPages, привертають увагу до

недостатньої представленості меншин на шпальтах газет, вказуючи на проблему однотипного відображення суспільства, яке не віддзеркалює етнічне різноманіття країни. Як зазначає ініціаторка кампанії Саманта Асумаду, «медіа не можуть відображати суспільство, якщо саме суспільство не знаходить відображення в медіа» [20]. Така діяльність допомагає протистояти усталеним національним стереотипам і стимулює більш об'єктивне ставлення до представників меншин у медіа.

На думку соціологині Зейнеп Туфекчі, колективні дії, соціальні рухи та революції завжди були рушійною силою змін у суспільстві, стимулюючи політичну перебудову та соціальні реформи. Проте ці процеси «тепер діють на зміненому полі» цифрового середовища, де «цифровий зв'язок трансформує способи, якими рухи взаємодіють, організовуються та еволюціонують» [116].

Ця нова цифрова екосистема значно розширює можливості соціальних рухів, таких як Black Lives Matter, надаючи їм інструменти для мобілізації громадськості й привернення уваги до проблем расової нерівності. Соціальні мережі створюють нові канали для широкого залучення аудиторії, сприяючи громадському діалогу і переосмисленню питань, які раніше залишалися недостатньо висвітленими в традиційних медіа. Через пости в Twitter, Facebook та Instagram, рух може не лише інформувати, а й впливати на медійний порядок денний, порушуючи проблеми, які залишалися на периферії традиційного медіапростору. Завдяки використанню хештегів та поширенню відеоконтенту, подібні ініціативи привертають міжнародну увагу та об'єднують людей у боротьбі за соціальну справедливість, зокрема у протистоянні поліцейському насильству та расовій дискримінації [26, 32, 63].

З іншого боку, нові медіа значно відрізняються від традиційних, оскільки не підпорядковуються редакційним обмеженням. Це означає, що користувачі можуть обговорювати питання без цензури або політичного контролю, який нерідко супроводжує традиційні ЗМІ. Завдяки цьому, такі платформи, як YouTube та Twitter, стали майданчиками для висловлення альтернативних думок, надаючи суспільству можливість відстоювати права та впливати на

суспільний дискурс. Це призвело до того, що медіа стали більш відкритими до розмов про дискримінацію, оскільки кожен користувач має можливість стати частиною діалогу.

Попри численні переваги, нові медіа також мають свої обмеження. Зокрема, вони можуть створювати так звані «ехо-камери», де користувачі взаємодіють лише з тими, хто поділяє їхні погляди. Це явище сприяє не лише збереженню, а й посиленню наявних упереджень, обмежуючи об'єктивність суспільного сприйняття питань дискримінації. Крім того, онлайн-платформи також сприяють поширенню дезінформації: через легкість розповсюдження інформації зростає ризик того, що фейкові новини можуть викликати соціальну напругу та вплинути на громадську думку, зокрема в питаннях расової дискримінації.

Отже, можна дійти висновку, що відсутність чітких стандартів етичного висвітлення меншин на більшості платформ також залишає місце для викривлених та упереджених інтерпретацій, що можуть підтримувати стереотипи та сприяти дискримінаційним настроям у суспільстві.

Загалом, як традиційні, так і нові медіа відіграють важливу роль у формуванні уявлень про національну та расову дискримінацію в американському суспільстві. З одного боку, традиційні ЗМІ, через консервативний підхід до висвітлення проблематики, інколи закріплюють упередження. З іншого боку, нові медіа надають меншинам інструменти для формування власних наративів та боротьби за рівноправ'я. Проте повноцінне усунення дискримінації потребує структурних змін і встановлення етичних стандартів висвітлення національної та расової тематики як у традиційних, так і у нових медіа.

2.2 Особливості висвітлення національної та расової дискримінації у матеріалах The New York Times (2019–2024 pp.)

Розуміння того, як медіа висвітлюють національну та расову дискримінацію, відкриває приховані механізми суспільних процесів, які формують наші уявлення про рівність і справедливість. The New York Times

(«Нью-Йорк таймс») – одне з найвпливовіших та авторитетних видань США, яке протягом десятиліть визначає вектор суспільної думки [102].

Засноване в 1851 році журналістом і політиком Генрі Джарвісом Реймонтом як щоденне видання, медіа від самого початку орієнтувалося на підтримку високих стандартів журналістики. The New York Times унікає сенсаційного висвітлення подій, акцентуючи увагу на глибокому аналізі, достовірності та об'єктивному поданні інформації. Завдяки цьому газета завоювала довіру читачів, які шукають не лише новини, а й надійні джерела для формування збалансованого розуміння суспільних явищ [99].

Сьогодні медійний гігант зберігає репутацію «головного видання нації», яке охоплює аудиторію не лише в Сполучених Штатах, але й у понад 160 країнах світу. Газета залишається однією з найбільших за тиражем у країні, поступаючись лише The Wall Street Journal [69]. Станом на серпень 2024 року аудиторія The New York Times налічує близько 10,8 мільйона передплатників, з яких понад 10,2 мільйона віддають перевагу цифровим продуктам, що свідчить про обраний курс на цифровізацію як ключовий напрямок розвитку [71]. Вебсайт медіа є одним із найпопулярніших новинних ресурсів у світі, щомісяця привертаючи понад 80 мільйонів унікальних користувачів. Газета також активно залучає аудиторію у соціальних мережах – кількість підписників у X (раніше відома як Twitter) перевищує 55 мільйонів, а в Instagram – понад 18,4 мільйона [81, 101, 102, 103]. Такі масштабні охоплення вказують на стабільну популярність видання та його здатність адаптуватися до сучасного цифрового середовища, задовольняючи інтереси глобальної аудиторії.

Однак, окрім цифрової присутності та значного впливу, The New York Times виконує важливу місію – привертає увагу до складних суспільних тем. На сторінках видання регулярно з'являються матеріали, що висвітлюють ключові етапи боротьби за рівноправність, аналізують сучасні проблеми поліцейської жорстокості та політичні чинники, які впливають на життя меншин в Америці. Газета стала своєрідною платформою для суспільного діалогу, спрямованого на те, щоб показати реальну картину расової та національної дискримінації в

Америці [102].

The New York Times регулярно звертається до теми міжнародних антирасистських рухів, пропонуючи ґрунтовний аналіз соціальних і політичних аспектів цих подій. Значну увагу видання приділяє питанням расової рівності та дискримінації, які глибоко розкриваються в рубриці «Race/Related». Ця рубрика публікує матеріали, що не лише документують факти, але й надають розширений соціально-політичний контекст, допомагаючи краще зрозуміти причини та наслідки цих явищ [100].

Видання використовує широкий спектр журналістських форматів, зокрема тематичні рубрики, аналітичні статті, інтерв'ю, візуальні матеріали та редакційні огляди, які сприяють комплексному висвітленню проблем расової та національної дискримінації [100].

Одним із таких форматів є фоторепортаж, що дозволяє наочно передати емоції та масштаб подій. У публікації The New York Times «George Floyd Protests: A Visual Timeline» («Протести після смерті Джорджа Флойда: Візуальна хроніка», 2020) візуальні образи виступають ключовим способом передачі емоційного заряду подій, демонструючи масштаби протестів руху Black Lives Matter, різноманітність учасників та акти солідарності в різних куточках Сполучених Штатів [67].

Фоторепортаж охоплює події з травня по червень 2020 року та вражає своїм географічним розмахом – від великих мегаполісів, таких як Нью-Йорк і Лос-Анджелес, до невеликих містечок. Фото фіксують як мирні демонстрації, так і моменти конфлікту між протестувальниками й поліцією. Наприклад, на одному зі знімків зображені протестувальники, що лежать на асфальті, відтворюючи останні моменти життя Джорджа Флойда, а на іншому – акти вандалізму, включно із підпалами поліцейських дільниць [67].

Однак у цьому матеріалі є і слабкі сторони. Фокусуючись на емоціях та символіці, публікація залишає поза увагою глибокий структурний аналіз причин протестів. Фоторепортаж подає потужний візуальний наратив, але обмежується поверхневим висвітленням подій, уникаючи деталізації щодо соціально-

економічних чинників чи політичних наслідків протестів [67].

Крім того, The New York Times активно надає платформу для голосів активістів, експертів і аналітиків, що дозволяє виданню виходити за межі поверхневого опису подій і пропонувати читачам глибше осмислення антирасистських рухів. Наприклад, в аналітичній статті «Black Lives Matter May Be the Largest Movement in U.S. History» («Black Lives Matter може стати найбільшим рухом в історії США»), опублікованій 3 липня 2020 року, розглядаються не лише конкретні події чи акції протесту, але й історичне підґрунтя расової нерівності. Автори досліджують зв'язок між історичними формами дискримінації та сучасними викликами, такими як поліцейська жорстокість і економічна нерівність, створюючи комплексний аналіз руху Black Lives Matter [32].

У статті також детально аналізуються масштаби протестів, статистика участі та соціальні аспекти руху. Наприклад, 6 червня 2020 року понад пів мільйона людей взяли участь у протестах, які проходили у 550 локаціях по всій країні. У матеріалі використано дані опитувань, зібраних науковцями та дослідниками, що дозволяє надати більш системне розуміння географічного розмаху подій, соціально-демографічного складу учасників та їхнього впливу на американське суспільство [32].

Цей аналітичний підхід дає змогу порівняти масштаби сучасного руху з історичними акціями, такими як марші за громадянські права 1960-х років, підкреслюючи значну різницю в обсягах і характері протестів. Таким чином, стаття пропонує читачам ширший контекст, дозволяючи краще зрозуміти як витоки, так і сучасні досягнення руху Black Lives Matter [32].

Журналісти The New York Times часто використовують формат захопливих розповідей (сторітелінгу) як ефективний засіб для передачі інформації, який дозволяє не лише висвітлити події, а й показати їхній вплив на життя конкретних людей. Такий підхід допомагає створити емоційний зв'язок із читачем, роблячи тему більш зрозумілою та особистісною. За допомогою таких «особистих історій» автори розкривають складні соціальні проблеми, зокрема

наси́льство, економі́чну нерівність чи соціальну ізоляцію, що додає матеріалам більшої глибини та переконливості [102].

Одним із прикладів такого підходу є стаття «Rape, Race and a Decades-Old Lie That Still Wounds» («Зґвалтування, раса і десятирічна брехня, яка досі болить», 2023), яка демонструє, як через долю окремої людини можна висвітлити системні проблеми в суспільстві. Публікація розкриває історію Фаріда Ель-Хаїрі, француза марокканського походження, який провів 23 роки у статусі засудженого за злочин, якого він не скоїв. Через його особисту історію автори розкривають глибші проблеми: системний расизм у Франції, несправедливість судової системи та психологічні наслідки неправдивих звинувачень. Стаття демонструє, як спрощення й упередженість у розслідуваннях, зокрема расова профілізація, руйнують людські життя [33].

Також медіа надає значну увагу політичним аспектам расової дискримінації, розкриваючи, як системні упередження впливають на державну політику, політичні кампанії та суспільну думку. Видання часто висвітлює діяльність ключових політиків, зокрема Дональда Трампа і Камали Гарріс, у контексті расових і соціальних питань [18, 82].

Є низка статей, які аналізують, як риторика Трампа сприяє посиленню соціального розколу та зміцнює расистські наративи. Наприклад, журналісти наголошують на тому, як його заяви про «повернення» політичних опонентів до їхніх країн походження посилюють ксенофобію, а політика адміністрації підкріплює системний расизм. Автори також зазначають, що така риторика є не просто елементом передвиборчої кампанії, а довготривалим проявом расових упереджень у політичній поведінці Трампа [82, 115].

Стаття «Kamala Harris Faces Challenge with Black Voters Amid Trump Threat» («Камала Гарріс стикається з викликом у здобутті підтримки чорношкірих виборців на тлі загрози з боку Трампа», 2024) висвітлює іншу сторону політичного дискурсу, зосереджену на питаннях репрезентації. У матеріалі детально аналізуються виклики, з якими стикається віцепрезидентка Камала Гарріс у спробах здобути підтримку чорношкірих виборців. Автори

зазначають, що, попри символічну важливість Гарріс як першої чорношкірої жінки на цій посаді, її сприйняття в цій громаді є неоднозначним через критику її попередньої роботи прокуроркою та спірні рішення в політиці [18].

Ще одним важливим аспектом є висвітлення дискримінації, спрямованої проти азійських громад. У статті «Anti-Asian Harassment Is Surging. Can Ads and Hashtags Help?» («Антиазійські переслідування зростають. Чи можуть допомогти реклама та хештеги?», 2020) журналісти аналізують проблему зростання ксенофобії та расизму, спричинену пандемією COVID-19 [114]. Автори зазначають, що цей феномен ускладнився через провокативні висловлювання політичних лідерів, включаючи експрезидента Дональда Трампа, який називав коронавірус «китайським вірусом» та «kung flu» [114]. Подібна риторика не лише стимулювала упередження, а й призводила до фізичних та психологічних нападів на представників азійських громад.

У статті висвітлюється, як громадські організації та маркетингові агентства, зокрема Advertising Council, через кампанії на кшталт #IAmNotCovid19 і #RacismIsAVirus, намагаються привернути увагу до проблеми та створити соціальну підтримку. У цьому контексті використання візуальних матеріалів і соціальних медіа стає ефективним інструментом боротьби з упередженнями та дискримінацією [114].

Таким чином, The New York Times демонструє комплексний підхід до висвітлення тем національної та расової дискримінації, поєднуючи історичну перспективу, аналіз сучасних соціальних рухів, особисті історії та політичний контекст. Видання використовує широкий спектр журналістських форматів, що дозволяє охопити проблему з різних сторін. У своїй роботі прагне зберігати об'єктивність, залучаючи незалежних експертів для аналізу та регулярно переглядаючи власну редакційну політику, щоб уникнути тенденційності.

Завдяки цьому газета залишається одним із найбільш авторитетних медіа у США, формуючи інформоване ставлення суспільства до дискримінації. Проте навіть такі впливові видання стикаються з викликами, зокрема необхідністю уникати стереотипів і забезпечувати збалансоване висвітлення складних

соціальних тем.

2.3 Специфіка матеріалів The Washington Post щодо національної та расової дискримінації (2019–2024 рр.)

Аналіз підходів The Washington Post («Вашингтонська пошта») до висвітлення тем національної та расової дискримінації дає змогу краще зрозуміти, чим саме це видання вирізняється серед інших провідних медіа. Створена у 1877 році, американська газета спочатку слугувала інформаційним джерелом для жителів столиці, однак з часом переросла межі локального видання й здобула репутацію одного з найвпливовіших гравців на інформаційному ринку, як національному, так і глобальному [107]. У 2023 році середній тираж друкованої версії The Washington Post становив близько 139 232 примірників, що свідчить про стабільний інтерес до друкованого формату навіть у цифрову епоху [107, 108].

Станом на 2024 рік The Washington Post залишається одним із найпопулярніших видань у США та світі, отримавши численні нагороди. Газета здобула 76 Пулітцерівських премій, посідаючи друге місце за цим показником після The New York Times [79, 84, 112]. Медіа регулярно отримує визнання за свої розслідування, політичні репортажі та міжнародні новини, зберігаючи статус одного з провідних інформаційних ресурсів.

The Washington Post активно впроваджує цифрові інновації для підтримання високого рівня залученості аудиторії. Щомісяця сайт видання відвідують понад 75 мільйонів унікальних користувачів [22], а його сторінки у соціальних мережах мають значну аудиторію: понад 19 мільйонів підписників у X (раніше Twitter), близько 6,6 мільйона в Instagram і понад два мільйони на YouTube-каналі [109, 110, 111].

Газета демонструє прогресивний підхід до висвітлення політичних тем і традиційно підтримує кандидатів від Демократичної партії, особливо на президентських виборах. На виборах місцевого рівня, хоча трапляються винятки, The Washington Post також переважно віддає перевагу демократам. Цей напрямок

відображає прогресивну редакційну політику видання, спрямовану на просування ліберальних цінностей.

Попри високі стандарти й авторитет, The Washington Post стикається з викликами. З кінця 2021 року загальна онлайн-аудиторія видання зменшилася на 28%, кількість цифрових підписників скоротилася на 15%, а тираж друкованої версії впав на 10% (станом на 2023 рік) [22, 85, 106]. Причинами таких змін є зниження інтересу аудиторії до політичних тем після президентства Дональда Трампа (2016–2020). Втім, газета активно шукає нові шляхи розвитку. У лютому 2024 року на посаду старшого редактора зі стратегії штучного інтелекту та інновацій була призначена Фібі Коннелі, яка відповідатиме за інтеграцію новітніх технологій для покращення взаємодії з аудиторією [85, 105].

The Washington Post приділяє значну увагу питанням расової дискримінації, досліджуючи як структурні проблеми, так і роль медіа у формуванні суспільних упереджень та стереотипів. Видання відоме своїми політичними репортажами й акцентом на розслідувальній журналістиці, яка є одним із ключових інструментів для викриття явищ дискримінації.

Наприклад, матеріали видання розкривають вплив інформаційних кампаній на посилення стереотипів, а також досліджують, як політичні, соціальні та культурні чинники формують суспільні настрої. Такий підхід дозволяє створити всебічний погляд на проблему та пояснити механізми, через які медіа сприяють поширенню або, навпаки, боротьбі з дискримінаційними наративами.

У статті «Just seeing Fox News logo prompts racial bias, new research suggests» («Дослідження показує, що лише логотип Fox News викликає расові упередження», 2022) розглядається як медіа, навіть через візуальні символи, можуть посилювати расові упередження. «Політологи зазначають, що медіа можуть впливати на аудиторію через «фреймування» (те, як розповідається історія) або «вибіркове висвітлення» (чи буде розповідатися історія). Наприклад, влітку 2020 року Fox News фреймувала протести Black Lives Matter через наративи, що часто акцентували увагу на заворушеннях і грабежах, тоді як CNN та MSNBC (подекуди аж до насмішок) описували події як «переважно мирні»

[113]. Тим часом медіакомпанія Fox News схилилася до висвітлення того, що вона називала «чорношкірим злочином проти чорношкірих», тоді як центристські та соціально ліберальні видання підкреслювали проблему поліцейської жорстокості щодо темношкірих [113].

Інша стаття, «The unique and damaging role Fox News plays in American media» («Унікальна і руйнівна роль Fox News в американських медіа»), аналізує, як упереджена риторика одного з провідних медіа може впливати на суспільні настрої та сприяти формуванню негативних стереотипів щодо етнічних меншин [86].

Можна дійти висновку, що у статтях The Washington Post акцентується на необхідності критичного підходу до споживання інформації, адже медіа не лише відображають дійсність, але й значною мірою впливають на її сприйняття. Таким чином, видання не лише викриває дискримінаційні практики, але й сприяє обговоренню їхніх наслідків у широкому соціальному контексті.

Окремий аспект висвітлення теми дискримінації у The Washington Post пов'язаний з політичним аналізом дій влади щодо боротьби з дискримінацією. Медіа не уникає критики уряду, коли мова йде про питання соціальної справедливості, надаючи читачам аналітичні статті, у яких розглядаються політичні рішення щодо законів про рівноправ'я та правозахисні ініціативи [88]. Наприклад, американське видання часто публікує аналіз реакцій влади на протести проти дискримінації, висвітлюючи суперечливі урядові заяви, дії поліцейських та наслідки цих дій для суспільства.

Також The Washington Post активно використовує статистичні дані та соціологічні дослідження, щоб підкріпити свої матеріали, що стосуються дискримінації. У матеріалах WP часто публікуються дані досліджень, які відображають реальні показники нерівності, як-от статистика щодо рівня безробіття, доступу до освіти, медичних послуг для етнічних меншин тощо [107]. Таким чином, медіа не лише фокусує увагу на окремих випадках дискримінації, а й аналізує масштабні тенденції, що дозволяє читачам зрозуміти контекст і наслідки системної дискримінації.

Висвітлення особистих історій людей, які стали жертвами дискримінації, залишається ключовим підходом у медіа, оскільки воно дозволяє не лише донести суспільству реальні наслідки несправедливості, але й підкреслити важливість боротьби з нею. Наприклад, у статті The Washington Post про зростання насильства проти азійсько-американської спільноти під час пандемії COVID-19 описуються конкретні випадки нападів і психологічного тиску, з якими стикалися люди. Авторка наголошує на тому, як поширення стереотипів і негативних наративів у ЗМІ посилює напругу, провокуючи прояви ненависті: «Коли коронавірус почав поширюватися в Сполучених Штатах, спричиняючи сплеск злочинів на ґрунті ненависті до азійців, я почала відчувати незвичну для себе тривогу. Як кореянка-американка, я звикла до мікроагресій – наприклад, коли мене хвалили за мою англійську (хоча я народилася і виросла в США) або запитували, звідки я насправді родом, – але це відчувалося інакше. Вперше в житті я боялася за свою фізичну безпеку. Я боялася стати ціллю насильства через мою расу» [90].

Ця історія яскраво ілюструє вплив поширення стереотипів і мікроагресій на почуття безпеки представників азійсько-американської спільноти під час пандемії COVID-19. У тексті описано не лише досвід зіткнення з прихованою дискримінацією, як-от компліменти за знання англійської чи запитання про «справжнє» походження, а й те, як ці мікроагресії створюють підґрунтя для більш серйозних форм упереджень [90].

Пандемія стала каталізатором відкритої ненависті, зокрема через наративи, що пов'язували азійців із поширенням вірусу. У цьому контексті важливо розуміти, що мікроагресії, які часто сприймаються як нешкідливі чи навіть доброзичливі, сприяють формуванню упереджень, які в кризових ситуаціях можуть ескалювати до насильства. Авторка підкреслює зміни у своєму сприйнятті реальності – якщо раніше такі ситуації викликали лише дискомфорт, то під час пандемії вони перейшли в площину реального страху за своє життя [90].

Такі «людські» історії відображають не лише індивідуальний досвід, але й

широку проблему соціального несприйняття і ксенофобії. Це дозволяє акцентувати на тому, як суспільство має реагувати на подібні виклики, забезпечуючи захист вразливих груп і протидіючи поширенню упереджених стереотипів у медіа та повсякденному житті.

На відміну від багатьох інших медіа, The Washington Post не обмежується негативним висвітленням проблем дискримінації, а також зосереджується на позитивних прикладах. Зокрема, публікує матеріали про успіхи афроамериканців, латиноамериканців та інших етнічних груп у різних сферах суспільного життя. Такий підхід допомагає руйнувати стереотипи та показує, що представники меншин можуть досягти успіху, попри перешкоди, з якими вони стикаються [107].

The Washington Post використовує комплексний підхід до висвітлення національної та расової дискримінації, залучаючи розслідувальну журналістику, статистичні дані, особисті історії та політичний аналіз. Завдяки цьому видання забезпечує своїм читачам всебічне розуміння соціальних проблем, що стосуються дискримінації, та активно сприяє формуванню критичного підходу до їх обговорення. Водночас прагне до об'єктивного висвітлення як негативних, так і позитивних аспектів, що допомагає підтримувати баланс у репрезентації етнічних груп та знижувати рівень стереотипізації у суспільстві.

2.4 Національна та расова дискримінація в об'єктиві CNN (2019–2024 рр.)

CNN («Кабельна мережа новин») – одна з найвпливовіших новинних телерадіокомпаній світу, заснована у 1980 році Тедом Тернером. Вона стала першим телеканалом, який працював виключно як новинний ресурс, транслюючи події в режимі 24/7. У 1995 році CNN запустила свій вебсайт CNN.com, який швидко здобув популярність і став одним із провідних інформаційних джерел у цифровому просторі [12].

Аудиторія CNN охоплює більше людей через телебачення та онлайн-ресурси, ніж будь-яка інша новинна організація країни. На глобальному рівні

CNN International транслюється у понад 200 країнах і територіях, забезпечуючи доступ до новин багатомільйонній аудиторії [12, 121].

На початку 1990-х років, під час Війни в Перській затоці та інших кризових подій, таких як битва в Могадишо, телеканал отримав особливу увагу завдяки своєму впливу на аудиторію. Цей феномен отримав назву «ефект CNN» – здатність транслювати новини в режимі реального часу, що впливало не лише на громадську думку, але й на рішення американського уряду [76, 121].

Сьогодні CNN залишається лідером у світових медіа, розширюючи свою аудиторію за допомогою соціальних мереж. Наприклад, у мережі X канал має понад 62,9 мільйона підписників, в Instagram – понад 20,1 мільйона, а на Facebook – близько 40 мільйонів. Така значна присутність у цифровому середовищі дозволяє CNN ефективно доносити інформацію до глобальної аудиторії та впливати на формування суспільної думки з різних актуальних тем, зокрема питань національної та расової дискримінації [12, 37, 38, 39].

Важливим аспектом діяльності CNN є його цифрова платформа. CNN Digital займає перше місце серед онлайн-джерел новин за кількістю унікальних відвідувачів. Крім того, портфоліо компанії включає оригінальний контент, як-от документальні програми CNN Original Series та фільми CNN Films, доступні на різних платформах, таких як Discovery+, Max, а також через додатки CNN та операторів кабельного телебачення [12].

Медіаджерело фокусується на оперативному висвітленні подій, часто уникаючи глибокого аналітичного контенту, надаючи перевагу репортажам із місця подій. Такий підхід є особливо помітним під час висвітлення масових протестів, пов'язаних із расовою дискримінацією та поліцейським насильством. Наприклад, під час руху Black Lives Matter журналісти CNN активно висвітлювали протести у різних містах США, акцентуючи увагу як на мирних демонстраціях, так і на ескалації насильства у деяких регіонах [16]. Завдяки цьому канал створює ефект присутності, допомагаючи глядачам відчувати емоційний контекст подій.

CNN створює ефект присутності завдяки оперативним включенням,

репортажам із натовпу протестувальників і залученню очевидців, що дозволяє глядачам відчутти емоційний контекст подій і глибше зрозуміти соціальну напругу. Водночас канал стикається із критикою за вибірковість у висвітленні, адже частина матеріалів акцентує увагу на заворушеннях, що може впливати на сприйняття руху в цілому. Це яскраво ілюструє, як фреймування подій у медіа формує громадську думку, сприяючи або зменшенню підтримки таких ініціатив [12, 38].

Стаття CNN «The Black Lives Matter protests preview the politics of a diversifying America» («Протести Black Lives Matter як передвісник політики різноманітної Америки», 2020) аналізує значення протестів, які виникли після смерті Джорджа Флойда, і їхній вплив на політичну та соціальну динаміку в США. Автор підкреслює, що рух проти поліцейської жорстокості щодо афроамериканців розширився за межі своєї первинної бази підтримки в чорношкірих громадах і залучив значну кількість представників інших расових і етнічних груп, зокрема латиноамериканців, азійців та білих [30].

Особливо помітним є зростання підтримки серед молодих поколінь – мілленіалів і покоління Z, які стали головними учасниками масових протестів 2020 року. На думку експертів, це трансформувало рух з конфлікту «афроамериканці проти поліції» на більш масштабне протистояння «молодь проти расизму». Таке залучення різних расових груп сприяє формуванню нового міжрасового альянсу, який може змінити баланс у політичних і соціальних дебатах щодо рівності та справедливості [30].

Дані соціологічних опитувань, наведених у статті, свідчать про широку підтримку ідей Black Lives Matter серед американців різних расових і вікових груп. Наприклад, кількість білих американців, які підтримують рух, зросла до 61%, а серед латиноамериканців і азійців – до 78% і 75% відповідно. Цей широкий консенсус демонструє, що боротьба з расовою нерівністю стає спільною справою для різних спільнот, що має великий потенціал для довготривалих змін у суспільстві [30].

CNN надає значну увагу соціальним рухам, зокрема, зосереджуючись на

таких важливих темах, як ксенофобія, що виникла під час пандемії COVID-19. У статті «With the spread of coronavirus came a surge in anti-Asian racism online» («З поширенням коронавірусу відбулося зростання онлайн-расизму щодо азійців», 2020) досліджується вплив пандемії на зростання антиазійських настроїв у соціальних мережах і реальному житті [19]. Згідно з дослідженням Network Contagion Research Institute, поширення дезінформації та мови ненависті в онлайні стало одним із основних джерел дискримінації. Наприклад, на форумах 4chan зросла кількість образливих висловлювань на адресу китайців, що згодом проникли і в більш масові платформи, такі як X, Instagram та Reddit. Поширення теорій змови про вірус як «біологічну зброю», створену в Китаї, стало підґрунтям для актів насильства та дискримінації в США та інших країнах [19].

CNN у цій статті не лише висвітлює факти, а й аналізує наслідки таких тенденцій. Наприклад, автор акцентує увагу на реальних прикладах нападів на азійських громадян у США, дискримінаційних висловлюваннях та їхніх соціальних наслідках. У результаті створюється глибший контекст, який дозволяє аудиторії зрозуміти системність проблеми та важливість її вирішення. Завдяки такому підходу CNN не тільки інформує, а й сприяє формуванню критичного ставлення до поширення дезінформації та ненависті в суспільстві [19].

Окрім традиційних репортажів, CNN активно використовує формат панельних дискусій для висвітлення складних соціальних питань, таких як расизм та дискримінація. У статті «Latinos need to acknowledge their racism, too» («Латиноамериканці також мають визнати свій расизм», 2020) наголошується на важливості обговорення проблем расизму в межах латиноамериканської спільноти [93]. Авторка звертає увагу на те, що видатні лідери громадських та імміграційних організацій у США визнали наявність глибоких упереджень і колоризму, які часто залишалися поза увагою.

Дискусія, яку ініціювали латиноамериканські активісти, стосується як історичних, так і сучасних аспектів проблеми. У листі, підписаному понад 40 лідерами, зазначено, що такі явища, як ідея «покращення раси» через вибір

партнерів зі світлішою шкірою, часто залишалися невидимими для широкої аудиторії. Проте сьогодні, на тлі протестів Black Lives Matter, латиноамериканська спільнота робить перші кроки до усвідомлення необхідності боротьби із цими формами дискримінації [93].

CNN, розширюючи тему, висвітлює не лише проблему расизму, але й кроки, які пропонуються для її подолання. Зокрема, мова йде про те, щоб медіа, орієнтовані на іспаномовну аудиторію, відповідальніше підходили до контенту, сприяючи руйнуванню стереотипів і колоризму. Панельні дискусії, які об'єднують експертів, активістів і представників громад, дозволяють глибше дослідити ці питання та сприяють формуванню більш інклюзивного суспільного дискурсу.

Таким чином, CNN не лише надає платформу для голосів, які закликають до змін, але й активно стимулює обговорення шляхів подолання системної нерівності, як на рівні окремих спільнот, так і у суспільстві загалом. Завдяки репортажам, звітам та аналітичним коментарям, канал допомагає глядачам не лише зрозуміти суть проблеми, а й відчувати її актуальність на особистому рівні. Використання статистичних даних та панельних дискусій дозволяє сформувати цілісне уявлення про дискримінацію як про соціальну проблему, яка потребує структурних змін.

2.5 Висвітлення національної та расової дискримінації в матеріалах Fox News (2019–2024 рр.)

Fox News Channel («Фокс-Ньюз-Ченнел»), який розпочав свою діяльність у 1996 році як частина медіа-конгломерату News Corporation Руперта Мердока, вважається одним із провідних інформаційних каналів у США. Щодня канал переглядають близько 1,2 мільйона осіб, а його контент орієнтований переважно на консервативну аудиторію [40, 62]. Завдяки значній присутності в соціальних мережах (24 млн підписників у Facebook, 25,2 млн у X (Twitter), 9,5 млн в Instagram та 12,4 млн на YouTube), Fox News має потужний вплив на формування суспільної думки, зокрема з питань расової та національної дискримінації [56,

57, 58, 59].

Fox News часто піддається критиці за свій підхід до висвітлення расових і національних питань, що пов'язано з його фокусом на консервативних цінностях та акцентуванні на проблемах, які відповідають політичним ідеям правих сил. У своїх матеріалах канал надає перевагу таким аспектам:

- фокус на «Black-on-Black» злочинах (Fox News активно висвітлює злочини в афроамериканських спільнотах, наголошуючи на внутрішніх проблемах громади. Такий підхід часто критикується, адже він затьмарює системні питання, такі як поліцейська жорстокість чи інституційний расизм);
- сумнів до протестів Black Lives Matter (під час висвітлення руху Black Lives Matter та подібних подій, Fox News здебільшого зосереджується на негативних аспектах протестів, наголошуючи на випадках насильства та шкоди, завданої громадській власності);
- висвітлення міграційних питань (Fox News приділяє значну увагу питанням імміграції, особливо на південному кордоні США, використовуючи риторику, яка зображує мігрантів як загрозу національній безпеці. Таке висвітлення часто базується на стереотипах, що посилюють антимігрантські настрої серед глядачів);
- фреймування консервативної позиції (канал представляє консервативну перспективу на питання дискримінації, підкреслюючи необхідність індивідуальної відповідальності замість визнання системних проблем. Такий підхід підкріплює риторику про «надмірну увагу» до питань расової нерівності з боку ліберальних медіа);
- висвітлення етнічних меншин через економічний призму (у багатьох репортажах Fox News розглядає вплив економічної політики на етнічні меншини, акцентуючи увагу на «збитках» від програм соціальної допомоги, які, за їхнім припущенням, негативно впливають на економічне зростання) [59].

Такий підхід медіа до висвітлення національної та расової дискримінації є суперечливим. З одного боку, канал висвітлює реальні проблеми та явища, які

хвилюють його аудиторію. З іншого боку, вибіркковість та акцент на певних аспектах теми формують однобоку картину, що впливає на загальне сприйняття.

Fox News є основним джерелом новин для республіканців, значно впливаючи на їхні політичні погляди через вибірккове висвітлення подій та спотворення інформації. Національне опитування, проведене The Washington Post спільно з Університетом Меріленда, показало, що серед демократів та незалежних виборців, які схилиються до демократів, популярними є кілька джерел новин, таких як CNN, NPR, The New York Times і CBS. Однак серед республіканців основними джерелами інформації є лише місцеві телеканали та Fox News [86].

Автори статті розглядають чотири ключові аспекти впливу Fox News: домінування серед республіканської аудиторії, здатність змінювати погляди глядачів, стратегічний вплив на політичних діячів і роль керівництва каналу, включаючи Лаклана Мердока. Fox News не просто інформує, а активно створює альтернативну реальність, у якій домінують консервативні наративи. Це забезпечує каналу значний політичний вплив, особливо в середовищі виборців, які не звертаються до інших джерел новин [86].

Таким чином, Fox News використовує свій статус як лідера серед консервативних медіа для формування громадської думки, активно підкріплюючи риторичні рамки, які резонують з його аудиторією. У контексті висвітлення національної та расової дискримінації це означає, що канал фокусує увагу на аспектах, які відповідають його політичній ідеології, часто відсуваючи на задній план глибший аналіз причин і наслідків таких явищ.

Медіа часто підкреслює важливість традиційних цінностей і «захисту культури», що, у свою чергу, впливає на формування аудиторією певного сприйняття етнічних меншин. Питання, пов'язані з імміграцією та різноманітністю, часто висвітлюються через призму збереження американської культурної спадщини, що іноді включає негативний підхід до етнічного розмаїття [59]. Такий спосіб висвітлення може спонукати глядачів підтримувати стереотипні погляди та сприймати зміни як загрозу для культурних цінностей.

Матеріали Fox News іноді подають антидискримінаційні рухи та ініціативи як поляризаційні або навіть шкідливі для суспільства. Наприклад, у матеріалах про політику позитивної дискримінації та расових квот висловлюються побоювання щодо «зворотної дискримінації», що створює у аудиторії певний скептицизм до заходів, спрямованих на забезпечення рівних прав [55, 62].

Fox News вибудовує свою риторику навколо критики прогресивних ініціатив, підкріплюючи її експертною думкою, яка часто збігається з правими поглядами. У матеріалі «BLM has left Black Americans worse off since the movement began» («BLM зробив життя темношкірих американців гіршим від початку руху», 2022) експерти, запрошені Fox News, стверджують, що діяльність BLM, зокрема заклики до скорочення фінансування поліції, мала негативний вплив на безпеку громад. Наприклад, Джейсон Райлі з Manhattan Institute зазначає, що активність BLM змінила поведінку поліції, зменшивши її проактивність у громадах. Це, за словами Райлі, створило сприятливі умови для злочинців, дозволяючи їм діяти більш вільно [42].

Таким чином, контент Fox News формує однобоку картину, яка відповідає очікуванням його аудиторії та підтримує консервативні цінності. Однак це також звужує суспільний дискурс, зменшуючи можливість ширшого аналізу причин і наслідків расової та національної нерівності.

2.6 Порівняльний аналіз висвітлення національної та расової дискримінації у The New York Times, The Washington Post, CNN та Fox News: ідеологічні розбіжності та стратегії (2019–2024 рр.)

Висвітлення національної та расової дискримінації у провідних медіа США демонструє суттєві ідеологічні розбіжності та різноманітність редакційних стратегій, які значною мірою впливають на формування суспільного сприйняття цих складних питань. Кожне видання – The New York Times, The Washington Post, CNN та Fox News – пропонує унікальну перспективу, яка формується на основі їхньої цільової аудиторії, ідеологічної орієнтації, редакційної політики та історично сформованого іміджу.

The New York Times фокусується на ґрунтовному аналітичному підході до висвітлення расової та національної дискримінації, приділяючи значну увагу історичному контексту, соціальним рухам і причинно-наслідковим зв'язкам. Видання регулярно залучає експертів, соціологів і політичних аналітиків, створюючи багаторівневий контент, який дозволяє читачам краще розуміти проблематику. У публікаціях часто використовуються дані соціологічних досліджень, історичні паралелі та глибокий аналіз політичних чинників, що дозволяє охопити тему з різних сторін. Це робить видання платформою для інтелектуального діалогу про рівність та соціальну справедливість [9,10].

The Washington Post активно використовує розслідувальну журналістику (поглиблену) для виявлення структурних проблем, які спричиняють дискримінацію. Видання критично підходить до аналізу політичних рішень, що впливають на права етнічних меншин, і привертає увагу до недостатньої ефективності урядових ініціатив. Важливою рисою The Washington Post є її прагнення балансу між критикою й акцентом на позитивних історіях. Видання регулярно публікує матеріали, які руйнують стереотипи, підкреслюючи досягнення етнічних меншин у різних сферах суспільного життя, що допомагає формувати інклюзивний дискурс [107].

CNN робить акцент на оперативності й емоційності, часто використовуючи репортажі з місця подій та панельні дискусії для висвітлення національних і расових питань. Канал активно залучає різноманітні голоси до обговорення, сприяючи діалогу між представниками різних расових груп та соціальних верств. Репортажі CNN надають можливість глядачам відчувати емоційний контекст подій, таких як протести Black Lives Matter, Stop Asian Hate, через включення прямих свідчень і залучення активістів. Однак, водночас канал може стикатися із критикою за вибірковість у висвітленні певних аспектів, що впливає на сприйняття рухів боротьби з дискримінацією [12].

У той же час, медіаканал Fox News вирізняється своїм консервативним підходом до висвітлення національних та расових питань, часто обираючи наративи, які підсилюють ідеологію правого спрямування. Видання фокусується

на критичних аспектах прогресивних ініціатив, наголошуючи на економічних і соціальних ризиках, які вони, на думку каналу, можуть спричиняти. У висвітленні протестів та міграційних питань Fox News часто акцентує увагу на питаннях громадського порядку, що іноді може створювати негативні стереотипи щодо етнічних меншин [40, 62]. Такий підхід відповідає очікуванням аудиторії каналу, однак водночас зменшує можливість для об'єктивного аналізу складних соціальних явищ.

Кожне з цих медіа має свій унікальний підхід до висвітлення національної та расової дискримінації, який відображає їхні редакційні стратегії та ідеологічні орієнтації. The New York Times прагне до збалансованого аналізу, The Washington Post акцентує увагу на розслідувальній журналістиці та суспільній критиці, Fox News підтримує консервативну риторику, а CNN орієнтується на емоційний зв'язок із глядачами. Такі розбіжності демонструють, як медіа формують суспільне сприйняття дискримінації, водночас впливаючи на політичний і соціальний дискурс.

У цілому, порівняльний аналіз показує, що кожен з медійних джерел має свої сильні та слабкі сторони у відображенні причин та наслідків расової дискримінації. Він також демонструє різноманітність підходів та акцентів у висвітленні цієї проблеми, що підкреслює складність та мінливість суспільної дискусії навколо расової справедливості.

Висновки до розділу 2

Аналіз причин національної та расової дискримінації у провідних медіа США засвідчує, що медіа не лише відображають суспільні настрої, але й активно впливають на їх формування. Традиційні та нові медіа відіграють значну роль у розкритті й переосмисленні причин дискримінації, але підходи до висвітлення цієї проблематики різняться залежно від ідеологічної спрямованості, цільової аудиторії та редакційних стратегій.

Вплив традиційних медіа проявляється у їхній здатності формувати суспільні уявлення про етнічні меншини та історичні контексти. Історично

засоби масової інформації часто були інструментами, які підтримували суспільні ієрархії та сприяли укоріненню стереотипів. Однак сучасні традиційні медіа, як-от The New York Times та The Washington Post, дедалі частіше звертаються до глибокого аналізу структурних причин дискримінації, зокрема історичних, соціальних та політичних факторів. Такі видання пропонують критичне переосмислення минулого та висвітлення сучасних викликів, що дозволяє їхній аудиторії розглядати проблему в ширшому контексті.

Нові медіа, зокрема цифрові платформи та соціальні мережі, створили нові можливості для представлення різноманітних точок зору, що стало особливо важливим для маргіналізованих груп. Завдяки платформам, таким як Twitter, Facebook та Instagram, етнічні меншини отримали інструменти для самовираження, боротьби зі стереотипами та формування альтернативних наративів. Проте нові медіа часто стикаються з проблемою фрагментації аудиторії та поширення дезінформації, що може посилювати дискримінаційні настрої.

Особливо важливим аспектом є вплив політичної та економічної складової на висвітлення національної та расової дискримінації. Медіа в США часто відображають інтереси власників, політичних еліт та комерційних структур, що зумовлює певні обмеження у виборі тем і підходів до їх подання. Наприклад, страх втрати реклами чи негативної реакції політичних кіл іноді стримує медіа від глибокого аналізу найбільш контраверсійних тем. Це створює виклики у формуванні збалансованого та етичного висвітлення.

Розвиток антидискримінаційних рухів, таких як Black Lives Matter чи Stop Asian Hate, підкреслює значення нових комунікаційних каналів для мобілізації суспільства та боротьби за соціальну справедливість. Соціальні медіа виступають як платформа для громадських рухів, надаючи їм можливість не лише висловлювати свою позицію, але й впливати на медійний порядок денний. Проте значна увага до емоційного контексту подій, притаманна новим медіа, може затьмарювати структурні причини дискримінації, залишаючи аудиторію без комплексного розуміння явища [32, 63].

Загалом, сучасний медійний простір США характеризується значною різноманітністю підходів до висвітлення національної та расової дискримінації. Важливими викликами залишаються необхідність збалансованого подання матеріалів, етичного висвітлення маргіналізованих груп та боротьби зі стереотипами. Успішне подолання цих викликів потребує як зусиль редакційних колективів, так і активної участі аудиторії у критичному сприйнятті інформації.

РОЗДІЛ 3

НАСЛІДКИ ВІДОБРАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РАСОВОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ У МЕДІЙНОМУ ДИСКУРСІ

3.1 Вплив медійного висвітлення на формування громадської думки щодо національної та расової дискримінації

Засоби масової інформації є надзвичайно важливим інструментом впливу на формування громадської думки стосовно національної та расової дискримінації. Вони не лише поширюють інформацію, а й активно впливають на уявлення суспільства про соціальні проблеми, формуючи ставлення до різних груп населення, політичних рішень та суспільних рухів. У випадку з національною та расовою дискримінацією медійне висвітлення відіграє роль ключового елемента, що здатен або сприяти поглибленню стереотипів, або стимулювати суспільний діалог і підвищення рівня толерантності.

Одним із основних механізмів, через які медіа впливають на сприйняття дискримінації, є фреймування інформації. Це стосується того, як саме подається матеріал: які аспекти проблеми висвітлюються, а які залишаються поза увагою. Наприклад, акцент на негативних аспектах протестів проти дискримінації, як це часто робить Fox News, може сприяти зміцненню упереджень у глядачів. Натомість CNN чи The New York Times, які використовують ширший контекст і залучають експертів, формують у аудиторії більш комплексне уявлення про проблему [11].

Ще одним важливим аспектом є емоційна складова контенту. Використання візуальних матеріалів, історій і драматичних сюжетів створює емоційний зв'язок із аудиторією, що посилює вплив на громадську думку. Наприклад, репортажі про протести Black Lives Matter часто супроводжуються інфографікою, зображеннями та відео, які викликають сильні емоції, сприяючи формуванню активної громадянської позиції [11].

Традиційні медіа, зокрема радіо, телебачення та газети, протягом багатьох

років впливали на закріплення стереотипів про етнічні меншини. Часто ці образи були викривленими або спрощеними, що сприяло формуванню негативного ставлення до певних груп населення. Наприклад, афроамериканців у медіа нерідко зображували як злочинців або маргіналів, а латиноамериканців – як нелегальних мігрантів. Такі наративи впливали на широкі верстви населення, формуючи уявлення про «небезпеку» чи «загрозу» з боку певних етнічних груп [57, 102].

Зі зростанням ролі цифрових платформ ситуація частково змінилася. Соціальні мережі надали можливість меншинам створювати власні наративи та розповідати про свій досвід, що дозволило значно розширити дискурс щодо дискримінації. Кампанії в Twitter чи Instagram, наприклад, #BlackLivesMatter чи #StopAsianHate, стали інструментом для мобілізації громадськості та привернення уваги до проблем дискримінації. Завдяки новим медіа з'явилася можливість протидіяти домінуючим стереотипам, поширеним у традиційних ЗМІ [32, 78].

Вплив медіа на громадську думку також накладає значну відповідальність на редакції та журналістів. Неправильне чи викривлене висвітлення національної та расової дискримінації може спричинити соціальну напругу, поглибити упередження та призвести до реальних наслідків, таких як акти насильства чи політична радикалізація. Наприклад, використання мови ненависті, образливих стереотипів чи спрощення складних соціальних проблем може створювати токсичне інформаційне середовище, яке перешкоджає конструктивному діалогу.

З іншого боку, якісне висвітлення, що базується на етичних стандартах і прагненні до об'єктивності, здатне стати інструментом для просування позитивних змін у суспільстві. Відкрите обговорення теми дискримінації, висвітлення досягнень етнічних меншин, розповіді про успішні приклади подолання упереджень – усе це допомагає формувати інклюзивне інформаційне середовище, яке сприяє соціальному прогресу.

Отже, медіа мають потужний вплив на формування громадської думки щодо національної та расової дискримінації. Від їхньої редакційної політики,

вибору контенту та методів подання залежить не лише сприйняття суспільства, а й напрямок розвитку дискурсу про рівність і справедливість.

3.2 Соціальні та політичні наслідки висвітлення національної та расової дискримінації у медіа

Соціальні наслідки медійного відображення національної та расової дискримінації в американських медіа виявляються на різних рівнях суспільства і мають значний вплив на формування громадської свідомості, міжрасові відносини та політичні процеси. Розглянемо детальніше деякі з цих наслідків.

По-перше, медійне відображення расової дискримінації може посилити та поширити расові стереотипи. Постійне стикання з негативними стереотипами або недостатнє визнання етнічної ідентичності в медійному полі може посилювати почуття ізоляції. Як зазначено в статті CNN, араби й арабські американці стикаються з труднощами через те, що їх часто класифікують як «білих», що не відображає їхнього реального досвіду. Відсутність власної категорії в переписах населення, наприклад, змушує членів цієї громади відчувати себе «невидимими меншинами». Це не тільки впливає на самоідентифікацію, але й позбавляє їх доступу до соціальних програм, розроблених для підтримки етнічних меншин [13].

По-друге, медійне відображення дискримінації може впливати на психологічний стан аудиторії, зокрема членів дискримінованих расових груп. Негативні зображення у ЗМІ можуть призводити до зниження самооцінки, тривожності та навіть депресії. Згідно з даними дослідження, представленого CNN, молоді арабські американці, які живуть у громадах з високим рівнем дискримінації, часто відчують більшу психологічну напругу через подвійний тиск: необхідність адаптуватися до домінуючої культури та водночас зберегти власну ідентичність [13].

Крім того, нерівноправне або вороже ставлення до певних расових груп, показане у медіа, може зробити їх об'єктом агресії та ненависті з боку інших груп, що призводить до подальшого загострення міжрасових конфліктів.

Політичні наслідки висвітлення національної та расової дискримінації у медіа проявляються через декілька ключових аспектів, які впливають на політичний порядок денний, формування державної політики та соціальну мобілізацію.

Медіа, зокрема великі інформаційні корпорації, відіграють вирішальну роль у формуванні політичних наративів, що впливають на ставлення суспільства до національних і расових питань. Як зазначає CNN, у випадку арабських американців медійні стереотипи «терористів» або «небезпечних іноземців» посилювалися після атак 11 вересня 2001 року [13]. Ці події стали поворотним моментом для зміни політичного дискурсу в США, сприяючи ухваленню жорстких заходів щодо національної безпеки, таких як Патріотичний акт, який розширив можливості для стеження і спостереження за етнічними громадами [13].

Ще одним із важливих політичних наслідків медійного висвітлення дискримінації є зменшення участі етнічних меншин у політичному житті. Як зазначає CNN, відсутність належного представлення арабів та арабських американців у медіа та офіційних даних, таких як переписи населення, позбавляє їх можливості формувати політичний порядок денний або лобіювати власні інтереси [13]. Дискримінація в медійному просторі також впливає на мотивацію цих груп брати участь у виборах чи обіймати посади в урядових структурах. Відчуття невидимості або стигматизації може знижувати рівень довіри до державних інституцій і демократичних процесів загалом.

Ці наративи також вплинули на політичну риторику, зокрема у виборчих кампаніях. Політики використовували страх і стереотипи для отримання підтримки виборців, акцентуючи увагу на національній безпеці та антиміграційних політиках. Подібний підхід закріпив образ «загрози» та легітимізував дискримінацію на політичному рівні. Такі наративи часто супроводжуються дещо прихованою або прямою дегуманізацією певних груп населення. У своєму інтерв'ю для «The Hugh Hewitt Show» американський політик Дональд Трамп заявив, що нелегальні іммігранти, які вчиняють

убивства, мають «погані гени», фактично підтримуючи дискримінаційні теорії, пов'язані з генетичною неповноцінністю. Подібна риторика апелює до страхів суспільства, посилюючи упередження та розпалюючи ворожнечу [97].

Трамп неодноразово використовував мову, що дегуманізує нелегальних іммігрантів. Наприклад, заяви про те, що мігранти «отруюють кров нашої країни», посилюють стереотипи, властиві ультраправим і білим супрематистам [97]. Такі висловлювання формують суспільний образ мігрантів як небезпеки для національної безпеки та культурної цілісності країни. Застосування подібної мови, особливо під час передвиборчих кампаній, служить не лише для мобілізації певного електорату, але й для створення виправдання жорстких імміграційних заходів, таких як масова депортація.

Отже, медійне відображення національної та расової дискримінації може впливати на громадську свідомість та формувати публічну думку щодо боротьби з цією проблемою. Воно може визначати, як суспільство реагує на події та ситуації, пов'язані з расовою дискримінацією, і впливати на розвиток політичних рішень та законодавства у цій сфері. Такий вплив може бути важливим для зміни установок суспільства та сприяти подоланню расової дискримінації.

У висновку, соціальні та політичні наслідки медійного відображення расової дискримінації в американських медіа є значними та варто бути предметом уваги для подальшого дослідження та розробки стратегій подолання цієї проблеми.

3.3 Роль медіа у формуванні журналістських стандартів і етичних норм у висвітленні расової дискримінації

Значення етичних стандартів у журналістиці є особливо важливим під час висвітлення расової дискримінації, оскільки цей процес вимагає уникнення мови ворожнечі та дотримання принципів об'єктивності. У Сполучених Штатах відомі видання, такі як The New York Times та The Washington Post, розробили власні редакційні політики, що визначають ключові аспекти етичного висвітлення соціально важливих тем [50, 104]. Такі стандарти включають перевірку фактів,

уникання стереотипів та використання точних, об'єктивних термінів, які допомагають уникати упереджень і негативного впливу на громадську думку [50, 104].

Журналістські асоціації, такі як Товариство професійних журналістів (Society of Professional Journalists), визначають загальні етичні принципи, яких повинні дотримуватися представники медіа. Вони розробляють рекомендації та настанови для журналістів, спрямовані на висвітлення тем дискримінації та захисту прав людини. Наприклад, Кодекс професійної етики SPJ підкреслює важливість точності, прозорості та поваги до людської гідності [5]. Ці норми створюють стандарти, які медіа можуть використовувати для регулювання та оцінки власної діяльності [94].

Важливим елементом формування медійних стандартів є етичні принципи, спрямовані на зменшення упередженості у висвітленні питань дискримінації. Сучасні стандарти передбачають, що журналісти повинні уникати нав'язування стереотипів, а також забезпечувати рівномірне представлення різних груп населення. Крім того, журналісти мають усвідомлювати наслідки своїх публікацій, особливо коли мова йде про чутливі соціальні теми, такі як расова дискримінація [6].

Медіа часто співпрацюють з організаціями, що захищають права меншин, з метою забезпечення етичного та неупередженого висвітлення питань дискримінації. Такі організації надають експертні коментарі, інформаційні матеріали та статистичні дані, які допомагають журналістам уникати помилок та суб'єктивності у своїй роботі. Наприклад, співпраця з Американською спілкою захисту громадянських свобод (ACLU) чи Національною асоціацією сприяння прогресу кольорового населення (NAACP) допомагає медіа представляти складні соціальні питання з урахуванням громадських інтересів та експертних рекомендацій [14, 41, 87].

ЗМІ відіграють важливу роль у підвищенні обізнаності суспільства про потребу змін у законодавстві, спрямованих на захист прав меншин. Зокрема, завдяки медіа висвітлюються випадки дискримінації, які можуть стати основою

для законодавчих ініціатив. Наприклад, підвищена увага до питань дискримінації у медіа стала каталізатором прийняття законів про рівноправність у багатьох країнах світу, включно зі Сполученими Штатами.

Наприклад, у відповідь на суспільний резонанс (вбивство Джорджа Флойда в 2020 році), Конгрес США розглянув George Floyd Justice in Policing Act, законопроект, який передбачав заборону на застосування задушливих прийомів, обов'язкове використання боді-камер поліцейськими та створення національної бази даних поліцейських порушень. Попри те, що цей законопроект не був остаточно ухвалений, його розгляд демонструє вплив громадського тиску, спричиненого медійним резонансом, на формування законодавчих ініціатив [15, 70].

Попри встановлені етичні норми, медіа все ще стикаються з численними викликами у висвітленні расових питань. Упередженість, дезінформація та відсутність об'єктивності можуть негативно впливати на громадську думку. Тому важливим завданням сучасних інформаційних ресурсів є постійний перегляд і вдосконалення своїх стандартів відповідно до нових реалій суспільства. У цьому контексті важливу роль відіграють редакційні перевірки та використання достовірних джерел, що допомагає медіа підтримувати високий рівень відповідальності перед суспільством [6, 9].

Таким чином, медіа відіграють важливу роль у встановленні та підтримці журналістських стандартів і етичних норм, які допомагають забезпечувати об'єктивне висвітлення расової дискримінації. За допомогою співпраці з організаціями, що опікуються правами людини, дотримання етичних кодексів та врахування впливу на громадську думку медіа можуть сприяти формуванню суспільства, що є більш толерантним та справедливим. Однак досягнення цих цілей вимагає безперервного вдосконалення журналістських стандартів та принципів, що відповідають потребам сучасного інформаційного суспільства.

Висновки до розділу 3

Аналіз наслідків медійного відображення національної та расової

дискримінації виявив складний і багатогранний вплив медіа на суспільство, міжрасові відносини, політичні процеси та стандарти журналістики.

ЗМІ є потужним інструментом, який впливає на громадське сприйняття національної та расової дискримінації. Використання фреймування, емоційного контенту та акцентів на окремих аспектах проблематики визначає, як суспільство інтерпретує складні соціальні питання. Медіа можуть як сприяти формуванню упереджень, так і сприяти зростанню толерантності та інклюзивності. Успішні приклади, такі як кампанії #BlackLivesMatter і #StopAsianHate, показують, як цифрові платформи можуть мобілізувати громадськість та створювати позитивні соціальні зміни [32, 78].

Медіа нерідко закріплюють стереотипи та підсилюють негативні уявлення про певні етнічні групи, що може викликати ізоляцію, низьку самооцінку та психологічний стрес серед дискримінованих спільнот. Такі ефекти особливо помітні серед молоді, яка часто стикається з подвійним тиском – адаптацією до домінуючої культури та необхідністю збереження власної ідентичності. У свою чергу, це може загострювати міжрасові конфлікти та соціальну напругу.

Також інформаційні платформи відіграють ключову роль у формуванні політичних наративів, які впливають на законотворчість та державну політику. Використання стереотипів або дегуманізуючої мови у політичних кампаніях, як це продемонстровано на прикладі висловлювань Дональда Трампа, підсилює дискримінацію на державному рівні та створює виправдання жорстких політик. Водночас суспільний резонанс, спричинений медійним висвітленням, сприяє обговоренню та прийняттю законодавчих ініціатив, таких як George Floyd Justice in Policing Act, що демонструє вплив медіа на процеси правозахисту [15, 70].

Етичні принципи у висвітленні расової дискримінації є необхідною умовою для подолання упередженості та формування справедливого суспільства. Відомі медійні організації, такі як The New York Times і The Washington Post, впроваджують власні редакційні політики, спрямовані на забезпечення об'єктивності та точності. Співпраця з правозахисними організаціями, такими як ACLU та NAACP, сприяє формуванню збалансованого

висвітлення складних соціальних питань [6, 14, 41, 87].

Попри позитивний потенціал, медіа все ще стикаються з викликами, такими як упередженість, дезінформація та відсутність достатньої уваги до контексту. Для досягнення стійких змін необхідно постійно вдосконалювати журналістські стандарти, розвивати етичні кодекси та підтримувати діалог між медіа, експертами та громадськістю.

Таким чином, медійний дискурс щодо національної та расової дискримінації має значний вплив на соціальні, політичні та культурні аспекти суспільного життя. Відповідальне та етичне висвітлення цих питань є критично важливим для формування толерантного, рівноправного та інклюзивного суспільства.

ВИСНОВКИ

Медійне відображення національної та расової дискримінації у провідних американських ЗМІ в період 2019–2024 років відображає складність суспільних процесів, які відбуваються в умовах глобалізації, цифровізації та поляризації суспільства. Воно виконує дві основні функції: передачу інформації та формування громадської думки, водночас виступаючи потужним інструментом впливу на соціальні процеси.

Аналіз способів відображення дискримінації у медіа показав, що американські ЗМІ використовують широкий спектр методів для висвітлення тематики національної та расової дискримінації. Вони охоплюють як традиційні аналітичні статті, так і мультимедійні формати (відеорепортажі, інтерв'ю, документальні фільми), які привертають увагу до теми. Наприклад, висвітлення таких масштабних рухів, як Black Lives Matter і Stop Asian Hate, підкреслило здатність медіа не лише фіксувати події, але й формувати дискурс щодо соціальної справедливості. Разом із тим, аналіз також засвідчив наявність викликів, пов'язаних із суб'єктивністю редакційної політики та впливом зовнішніх чинників, таких як політичний тиск чи економічні інтереси власників медіа.

Порівняльний аналіз медійних наративів між передовими медіа США, такими як The New York Times, The Washington Post, CNN і Fox News, показав, що їхні стратегії подачі інформації суттєво відрізняються. Ліберально орієнтовані видання, як-от The New York Times, зосереджуються на історичних аспектах дискримінації, аналізі системних проблем та підтримці реформ. Водночас консервативні ЗМІ, такі як Fox News, часто акцентують увагу на конфліктах, пов'язаних із протестами, створюючи наративи, що можуть посилювати соціальні страхи та упередження. Важливо зазначити, що різниця в підходах сприяє формуванню різних «інформаційних бульбашок», де аудиторії

споживають контент, який відповідає їхнім ідеологічним уподобанням, що ускладнює конструктивний суспільний діалог.

Водночас роль соціальних мереж у формуванні медійного дискурсу є двоякою. З одного боку, платформи, такі як Twitter і Facebook, забезпечують майданчики для швидкого поширення інформації, мобілізації соціальних рухів і залучення громадян до обговорення важливих питань. З іншого боку, алгоритми, які надають перевагу контенту з високою емоційною реакцією, сприяють поширенню дезінформації, маніпулятивних наративів і дискримінаційних висловлювань. Такі явища вимагають більшої відповідальності від платформ і їхнього активного залучення до боротьби з мовою ворожнечі.

Вплив медіа на громадську думку та суспільні рухи підтверджує, що ЗМІ відіграють вирішальну роль у формуванні громадської свідомості. Наприклад, висвітлення рухів Black Lives Matter у CNN сприяло підвищенню обізнаності про проблеми расової дискримінації серед широкої аудиторії. Водночас надмірна поляризація в подачі інформації ускладнює формування єдиного суспільного погляду на ці питання, що може посилювати соціальні конфлікти. ЗМІ мають потенціал слугувати платформою для діалогу, але для цього необхідно впроваджувати стандарти професійної етики та уникати сенсаційної подачі.

Рекомендації для медіа та соціальних платформ передбачають необхідність розробки етичних стандартів для висвітлення питань національної та расової дискримінації, зосереджуючи увагу на об'єктивності та соціальній відповідальності. Важливим кроком є залучення до редакційної роботи представників різних етнічних груп, що дозволить забезпечити різноманітність поглядів у матеріалах і уникнути однобокості в подачі інформації. Також актуальним є впровадження ефективних механізмів перевірки фактів для боротьби з дезінформацією, яка особливо поширена на цифрових платформах. Окрім цього, варто зосередити зусилля на розвитку проєктів, які висвітлюють успішні приклади боротьби з дискримінацією, адже такі кейси сприяють підвищенню рівня емпатії в суспільстві та створюють позитивні моделі для

наслідування. Ці заходи разом сприятимуть формуванню більш інклюзивного та справедливого інформаційного простору.

Таким чином, проведене дослідження надає комплексне уявлення та підтверджує актуальність проблематики національної та расової дискримінації в повідних медіа США у період 2019–2024 рр. та їхнього впливу на суспільні процеси. Аналіз тільки підкреслює необхідність подальших наукових розвідок у цьому напрямі для сприяння побудові більш справедливого, інклюзивного й об'єктивного інформаційного простору.

Отже, медіа залишаються не лише відображенням суспільних реалій, але й активними агентами змін. Їхній внесок у боротьбу з дискримінацією може бути вирішальним за умови відповідального підходу до створення контенту, дотримання етичних стандартів і забезпечення прозорості у висвітленні соціальних проблем.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Глод О. «Новий» расизм та ксенофобія в політичному житті західноєвропейських країн. Український науковий журнал Освіта регіону: політологія, психологія, комунікації. № 3. 2009. С. 192.
2. Гонсалес Дж. США мають нарешті протистояти расизму. dw.com. URL: <https://www.dw.com/uk/коментар-сша-мають-нарешті-протистояти-расизму/a-53657198> (дата звернення: 02.09.2024).
3. Гринчак А. А. Протидія расизму, ксенофобії та екстремізму. Харків, 2018.
4. Загальна декларація прав людини. Офіційний вебпортал парламенту України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (дата звернення: 02.09.2024).
5. Кодекс професійної етики Товариства професійних журналістів. Ji Magazine. URL: <https://www.ji.lviv.ua/n32texts/kodeks.htm> (дата звернення: 02.09.2024).
6. Комісія з журналістської етики. URL: <https://cje.org.ua/ethics-codex/> (дата звернення: 02.09.2024).
7. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок. Офіційний вебпортал парламенту України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_207#Text (дата звернення: 02.09.2024).
8. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації: Конвенція Орг. Об'єдн. Націй від 21.12.1965: станом на 4 лют. 1994 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_105#Text (дата звернення: 02.09.2024).
9. Робота з джерелами й виправлення помилок: рекомендації ІМІ. Інститут масової інформації. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/robota-z-dzherelamy-i-vypravlennya-pomylok-rekomendatsiyi-imi-i60427> (дата звернення: 02.09.2024).
10. Чим невдоволені протестувальники в США. Три графіки, які все пояснюють.

- BBC News Україна. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-52905053> (дата звернення: 06.09.2024).
11. 8 facts about Black Americans and the news. Pew Research Center. URL: <https://www.pewresearch.org/short-reads/2024/02/13/8-facts-about-black-americans-and-the-news/> (дата звернення: 03.10.2024).
 12. About CNN Worldwide. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/about> (дата звернення: 10.11.2024).
 13. Alsharif M., Tensley B. Why Arabs and Arab Americans feel being counted as White in the US doesn't reflect their reality. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/2022/04/28/us/arab-american-heritage-month-race-deconstructed-newsletter/index.html> (дата звернення: 10.11.2024).
 14. American Civil Liberties Union. URL: <https://www.aclu.org> (дата звернення: 10.11.2024).
 15. American Law Division. Liability Protections for Social Media Companies: An Overview of Section 230. Congressional Research Service. URL: <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/LSB/LSB10914> (дата звернення: 01.11.2024).
 16. Andrew S. People are tweeting about Black Lives Matter now more than at any point in the movement's history. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/2020/06/11/us/black-lives-matter-hashtag-popularity-trnd/index.html> (дата звернення: 02.11.2024).
 17. Arrow K. J. What has economics to say about racial discrimination?. Journal of economic perspectives. 1998. Т. 12, № 2. С. 91–100. URL: <https://doi.org/10.1257/jep.12.2.91> (дата звернення: 19.11.2024).
 18. As black voters hesitate on Harris, democrats race to win them over. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2024/10/15/us/politics/harris-black-voters-trump.html> (дата звернення: 09.10.2024).
 19. Asmelash L. With the spread of coronavirus came a surge in anti-Asian racism online, new research says. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/2020/04/10/us/sinophobic-racism-rise-coronavirus->

- [research-trnd/index.html](#) (дата звернення: 10.11.2024).
20. Asumadu S. It's time to boost ethnic minority representation in the media. The Guardian. URL: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2013/jul/08/redress-ethnic-minority-representation-media> (дата звернення: 10.10.2024).
21. Atkinson J. Robert W. McChesney. The Problem of the Media: U.S. Communication Politics in the 21st Century. New York: Monthly Review Press, 2004, 367 pp.. Mass communication and society. 2008. Т. 11, № 1. С. 109–112. URL: <https://doi.org/10.1080/15205430701769358> (дата звернення: 19.11.2024).
22. Audience & traffic. The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/public-relations/audience-traffic/> (дата звернення: 01.11.2024).
23. Quick guide: The slave trade. Wayback Machine. URL: <https://web.archive.org/web/20070828121236/http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/af-rica/6445941.stm> (дата звернення: 13.10.2024).
24. Biddiss M. D. Father of racist ideology: The social and political thought of Count Gobineau. Weidenfeld and Nicolson, 1970.
25. Black americans' experiences with news. Pew Research Center. URL: <https://www.pewresearch.org/journalism/2023/09/26/black-americans-experiences-with-news/> (дата звернення: 03.10.2024).
26. Black lives matter and the effects of a social media user's connection to differing ethnic and racial backgrounds. CCU Digital Commons: Institutional Repository of Coastal Carolina University. URL: <https://digitalcommons.coastal.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1460&context=jops> (дата звернення: 03.10.2024).
27. Blight D. W. Race and reunion: the civil war in American memory. Harvard University Press, 2009. 528 с.
28. Bourdieu P. Distinction: a social critique of the judgement of taste. London : Routledge & Kegan Paul, 1984. 613 с.
29. Bourdieu P. Forms of capital. Journal of economic sociology. 2002. Т. 3, № 5. С.

- 60–74. URL: <https://doi.org/10.17323/1726-3247-2002-5-60-74> (дата звернення: 15.11.2024).
30. Brownstein R. The BLM protests preview the politics of a diversifying America. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/2020/06/23/politics/black-lives-matter-support-impact/index.html> (дата звернення: 09.11.2024).
31. Brown v. Board of Education of Topeka, 347 U.S. 483 (1954). Justia Law. URL: <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/347/483/> (дата звернення: 02.10.2024).
32. Buchanan L., Bui Q., Patel J. K. Black lives matter may be the largest movement in U.S. history. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/interactive/2020/07/03/us/george-floyd-protests-crowd-size.html> (дата звернення: 10.09.2024).
33. Catherine Porter, Aurelien Breeden. Rape, race and a decades-old lie that still wounds. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2023/10/08/world/europe/sexual-assault-france-farid-el-hairy.html?searchResultPosition=3> (дата звернення: 01.11.2024).
34. Civil rights act of 1964. FindUSLaw. URL: https://web.archive.org/web/20100125033337/http://finduslaw.com/civil_rights_act_of_1964_cra_title_vii_equal_employment_opportunities_42_us_code_chapter_21 (дата звернення: 02.10.2024).
35. Civil rights act of 1964. GovInfo. U.S. Government Publishing Office. URL: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/COMPS-342/uslm/COMPS-342.xml> (дата звернення: 01.10.2024).
36. Civil rights movement history & timeline, 1954. Civil Rights Movement Archive. URL: <https://www.crmvet.org/tim/timhis54.htm#1954bvbe> (дата звернення: 02.10.2024).
37. CNN. Instagram. URL: <https://www.instagram.com/cnn/profilecard/?igsh=d3lwbWhkZXhyMzVx> (дата звернення: 19.11.2024).
38. CNN. Facebook. URL:

- https://www.facebook.com/cnn?mibextid=LQQJ4d&rdid=0wJG2hDfJQE4RcwZ&share_url=https://www.facebook.com/share/14knauzhxp/?mibextid=LQQJ4d (дата звернення: 19.11.2024).
39. CNN. X (formerly Twitter). URL: <https://x.com/CNN> (дата звернення: 19.11.2024).
40. CNN Ratings Down; Fox, MSNBC Grow. TVWeek. URL: <http://www.tvweek.com/in-depth/2009/03/cnn-ratings-down-fox-msnbc-gro/> (дата звернення: 11.11.2024).
41. Coalition of Civil Rights, Labor, and Social Justice organizations Launch Fighting For Our Vote, A Multicultural Voting Rights Campaign. NAACP. URL: <https://naacp.org/articles/coalition-civil-rights-labor-and-social-justice-organizations-launch-fighting-our-vote> (дата звернення: 19.11.2024).
42. Colton E. BLM has left Black Americans worse off since the movement began, experts say. Fox News. URL: <https://www.foxnews.com/us/black-lives-matter-black-america-worse-off-police-murders-violence> (дата звернення: 07.11.2024).
43. CORE – Aggregating the world’s open access research papers. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/78394746.pdf> (дата звернення: 19.11.2024).
44. Crenshaw K. W. Twenty years of critical race theory: looking back to move forward. Connecticut law review. 2011. Т. 43, № 5. С. 1255–1346.
45. Critical race theory: the key writings that formed the movement. ред.: К. С. New Press, 1996. 494 с.
46. Dijk T. A. v., Dijk T. A. V. Discourse and the Denial of Racism, 1992.
47. Discrimination definitions. Home. Office of Civil Rights & Title IX. URL: <https://civilrights.ku.edu/discrimination-definitions> (дата звернення: 19.11.2024).
48. Entman R. M. Framing: toward clarification of a fractured paradigm. Journal of communication. 1993. Т. 43, № 4. С. 51–58. URL: <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.1993.tb01304.x> (дата звернення: 19.11.2024).
49. Entman R. M., Rojecki A. Black image in the white mind: media and race in america. University of Chicago Press, 2014.
50. Ethical Journalism: Code of Ethics. News Leaders Association. URL:

- <https://members.newsleaders.org/resources-ethics-nyinteg> (дата звернення: 11.11.2024).
51. Exposure to ideologically diverse news and opinion on Facebook. Science. URL: <https://www.science.org/cms/asset/b2d69f4d-626d-423a-acb8-a90a3e5d47e8/pap.pdf> (дата звернення: 03.10.2024).
52. Fair housing act of 1968. GovInfo. U.S. Government Publishing Office. URL: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/USCODE-2016-title42/html/USCODE-2016-title42-chap45-subchapI.htm> (дата звернення: 02.10.2024).
53. Fanon F. Get political: black skin, white masks. Pluto Press, 2008.
54. Foner E. Reconstruction: America's unfinished revolution, 1863-1877. Peter Smith Pub Inc, 2001.
55. Fox, John Edwards, and the Two Americas. RealClearPolitics. URL: https://www.realclearpolitics.com/articles/2007/03/fox_john_edwards_and_the_two_a.html (дата звернення: 11.11.2024).
56. Fox News. Facebook. URL: https://www.facebook.com/FoxNews?mibextid=LQQJ4d&rdid=L7xKDYy3XUoUATK6&share_url=https://www.facebook.com/share/19ao62fB5D/?mibextid=LQQJ4d (дата звернення: 14.11.2024).
57. Fox News. Instagram. URL: <https://www.instagram.com/foxnews/profilecard/?igsh=MTg0YmxpOWx4Y2syNw==> (дата звернення: 14.11.2024).
58. Fox News. X (formerly Twitter). URL: <https://x.com/foxnews> (дата звернення: 14.11.2024).
59. Fox News. URL: <https://www.foxnews.com> (дата звернення: 01.11.2024).
60. Fredrickson G. M., Fredrickson G. M. M. Racism: a short history. Princeton University Press, 2009. 224 с.
61. From police to parole, black and white Americans differ widely in their views of the criminal justice system. Pew Research Center. URL: <https://www.pewresearch.org/short-reads/2019/05/21/from-police-to-parole-black-and-white-americans-differ-widely-in-their-views-of-criminal-justice->

- [system/](#) (дата звернення: 01.11.2024).
62. Fox News controversies. Wikipedia. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Fox_News_controversies (дата звернення: 04.11.2024).
63. George Floyd: police forcefully crack down on protests across the US – as it happened. The Guardian. URL: <https://www.theguardian.com/us-news/live/2020/may/30/george-floyd-protests-minnesota-governor-riots-looting-police> (дата звернення: 19.11.2024).
64. Gobineau A. Essai sur l'inégalité des races humaines. Paris: P. Belfond, 1967. 879 с.
65. Higham J. Strangers in the land: patterns of american nativism, 1860-1925. New York: Atheneum, 1963. 431 с.
66. HIST 119: The Civil War and Reconstruction Era, 1845-1877. Open Yale Courses. URL: <https://oyc.yale.edu/history/hist-119/lecture-2> (дата звернення: 19.11.2024).
67. How black lives matter reached every corner of America. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/interactive/2020/06/13/us/george-floyd-protests-cities-photos.html> (дата звернення: 10.11.2024).
68. How racial stereotypes in popular media affect people and what Hollywood can do to become more inclusive. Scholars Strategy Network. URL: <https://scholars.org/contribution/how-racial-stereotypes-popular-media-affect-people-and-what-hollywood-can-do-become> (дата звернення: 02.10.2024).
69. Is long-form journalism dying? A five-minute read. The Hill. URL: <https://thehill.com/homenews/media/3760391-is-long-form-journalism-dying-a-five-minute-read/> (дата звернення: 12.10.2024).
70. Kang J. C. Has Black Lives Matter Changed the World?. The New Yorker. URL: <https://www.newyorker.com/news/our-columnists/has-black-lives-matter-changed-the-world> (дата звернення: 04.11.2024).
71. Katie Robertson. New york times reports 13.6% jump in profit. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2024/08/07/business/media/new-york->

- [times-earnings.html](https://www.nytimes.com/2019/07/17/opinion/donald-trump-times-earnings.html) (дата звернення: 13.10.2024).
72. Kevin Brown, Darrell D. Jackson. The history and conceptual elements of critical race theory : Розд. у колект. монографії. New York : Routledge, 2013.
 73. Larousse P. Grand dictionnaire universel du xixe siècle. Paris : Larousse & Boyer, 1866.
 74. Lee E. At America's gates: Chinese immigration during the exclusion era, 1882-1943. The University of North Carolina Press, 2007. 352 с.
 75. Lee Erika. America for americans: a history of xenophobia in the united states. Basic Books, 2019. 432 с.
 76. Livingston S. Clarifying the CNN Effect: An Examination of Media Effects According to Type of Military Intervention. Harvard Research Working Paper, John F. Kennedy School of Government, 1997.
 77. Luther K. M. Why we can't wait. New York : New American Library, 1964. 159 с.
 78. Manas Sen Gupta. What you need to know about the stop asian hate movement. Augustman. URL: <https://www.augustman.com/my/entertainment/culture/events/what-you-need-to-know-about-the-stop-asian-hate-movement/> (дата звернення: 05.09.2024).
 79. Media companies with the most pulitzer awards in the U.S. 2018. Statista. URL: <https://www.statista.com/statistics/945236/most-awarded-media-usa/> (дата звернення: 09.11.2024).
 80. National advisory commission on civil disorders. The report of the national advisory commission on civil disorders. URL: <https://www.ojp.gov/ncjrs/virtual-library/abstracts/national-advisory-commission-civil-disorders-report> (дата звернення: 03.10.2024).
 81. New York Times readership statistics statistics: market data report 2024. Worldmetrics.org: Statistics & Reports. URL: <https://worldmetrics.org/new-york-times-readership-statistics/> (дата звернення: 19.11.2024).
 82. Nicholas Kristof. Trump is racist to the bone. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2019/07/17/opinion/donald-trump->

- [racist.html?searchResultPosition=117](#) (дата звернення: 02.11.2024).
83. Norton Henry K. The story of california from the earliest days to the present. 7-ме вид. Chicago : A.C. McClurg & Co. URL: <https://web.archive.org/web/20080509090327/http://www.sfmuseum.net/hist6/chi nhate.html> (дата звернення: 19.09.2024).
84. On The Washington Post and the 'newspaper of record' epithet. Politico. URL: <https://www.politico.com/media/story/2015/12/on-the-washington-post-and-the-newspaper-of-record-epithet-004303/> (дата звернення: 05.11.2024).
85. Over 200,000 subscribers flee 'Washington Post' after Bezos blocks Harris endorsement. NPR. URL: <https://www.npr.org/2024/10/28/nx-s1-5168416/washington-post-bezos-endorsement-president-cancellations-resignations> (дата звернення: 19.11.2024).
86. Philip Bump. The unique, damaging role Fox News plays in American media. The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/politics/2022/04/04/unique-damaging-role-fox-news-plays-american-media/> (дата звернення: 01.11.2024).
87. Policy & Legislation. NAACP. URL: <https://naacp.org/know-issues/policy-legislation> (дата звернення: 19.11.2024).
88. Politics. The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/politics/> (дата звернення: 03.11.2024).
89. Racial bias and news media reporting: new research trends. The Journalist's Resource. URL: <https://journalistsresource.org/race-and-gender/racial-bias-reporting-research-trends/> (дата звернення: 03.10.2024).
90. Regina Kim. I'm Asian american. The pandemic showed me why black people feel so unsafe. The Washington Post. URL: https://www.washingtonpost.com/outlook/asian-american-pandemic-violence/2020/07/17/58e50f30-c6bb-11ea-a99f-3bbdff1af38_story.html (дата звернення: 08.11.2024).
91. Research guides: Chinese exclusion act: primary documents in American history: introduction. Home – Research Guides at Library of Congress. URL:

- <https://guides.loc.gov/chinese-exclusion-act>(дата звернення: 18.09.2024).
92. Said E. W. Orientalism. New York : Vintage Books, 1994. 394 с.
93. Shoichet C. E. These leaders say Latinos need to acknowledge their racism, too. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/2020/06/09/us/latino-leaders-racism-letter/index.html> (дата звернення: 06.11.2024).
94. Society of Professional Journalists. URL: <https://www.spj.org> (дата звернення: 15.11.2024).
95. Squires Catherine R. African Americans and the media. Polity Press, 2009. 248 с.
96. Stop AAPI hate national report. URL: <https://stopaapihate.org/wp-content/uploads/2021/08/Stop-AAPI-Hate-Report-National-v2-210830.pdf> (дата звернення: 13.10.2024).
97. Sullivan K. Trump suggests undocumented immigrants who commit murder have ‘bad genes’ | CNN Politics. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/2024/10/07/politics/trump-undocumented-immigrants-bad-genes/index.html> (дата звернення: 02.11.2024).
98. Takezawa Y. I., Smedley A. Race | definition, ideologies, constructions, & facts. Encyclopedia Britannica. URL: <https://www.britannica.com/topic/race-human> (дата звернення: 10.09.2024).
99. The Editors of Encyclopaedia Britannica. The new york times | history & facts. Encyclopedia Britannica. URL: <https://www.britannica.com/topic/The-New-York-Times> (дата звернення: 09.10.2024).
100. The New York Times (Black lives matter). The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/search?query=Black+Lives+Matter>(дата звернення: 10.11.2024).
101. The New York times. Instagram. URL: <https://www.instagram.com/nytimes/profilecard/?igsh=NDZjbW9tcXlsMm9o>(дата звернення: 18.11.2024).
102. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com> (дата звернення: 10.10.2024).
103. The New York Times. X (formerly Twitter). URL: <https://x.com/nytimes> (дата

- звернення: 07.11.2024).
104. The Post newsroom's policies and standards. the Washington Post Help Center. URL: <https://helpcenter.washingtonpost.com/hc/en-us/articles/360002927512-The-Post-newsroom-s-policies-and-standards> (дата звернення: 08.11.2024).
105. The Washington Post призначили редакторку, яка опікуватиметься ШІ у виданні. Медіамейкер. URL: <https://mediamaker.me/news/the-washington-post-pryznachyly-redaktorku-yaka-opikuvatymetsya-shi-u-vydanni/> (дата звернення: 19.11.2024).
106. The Washington Post. JTA. URL: <https://e-courses.jta.com.ua/e-manuals/svitovi-media/the-washington-post/> (дата звернення: 08.11.2024).
107. The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com> (дата звернення: 19.11.2024).
108. The Washington Post. Wikipedia. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/The_Washington_Post (дата звернення: 06.11.2024).
109. The Washington Post. X (formerly Twitter). URL: <https://x.com/washingtonpost> (дата звернення: 19.11.2024).
110. The Washington Post. YouTube. URL: <https://www.youtube.com/@WashingtonPost> (дата звернення: 19.11.2024).
111. The Washington Post. Instagram. URL: <https://www.instagram.com/washingtonpost/> (дата звернення: 19.11.2024).
112. The Washington Post wins the 2020 Pulitzer prize for explanatory reporting for groundbreaking climate change coverage. The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/pr/2020/05/04/washington-post-wins-2020-pulitzer-prize-explanatory-reporting-groundbreaking-climate-change-coverage/> (дата звернення: 01.11.2024).
113. Thomas Gift, Andrew M. Bell, Julie M. Norman. Just seeing a Fox News logo prompts racial bias, new research suggests. The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/politics/2022/12/24/just-seeing-fox-news-logo-prompts-racial-bias-new-research-suggests/> (дата звернення: 01.11.2024).

114. Tiffany Hsu. Anti-Asian harassment is surging. can ads and hashtags help?. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2020/07/21/business/media/asian-american-harassment-ad-council.html?searchResultPosition=93> (дата звернення: 08.11.2024).
115. Trump employs an old tactic: using race for gain. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2019/07/20/us/politics/trump-race-record.html?searchResultPosition=34> (дата звернення: 09.11.2024).
116. Tufekci Z. A response to johanne kübler's A review of zeynep tufekci – twitter and tear gas: the power and fragility of networked protest (2017, new haven: yale university press). International journal of politics, culture, and society. 2019. Т. 32, № 3. С. 365–369. URL: <https://doi.org/10.1007/s10767-019-9317-2> (дата звернення: 19.11.2024).
117. Untc. United Nations Treaty Collection. URL: <https://treaties.un.org/Pages/Home.aspx> (дата звернення: 01.11.2024).
118. Untc. United Nations Treaty Collection. URL: https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-8&chapter=4&clang=_en (дата звернення: 01.10.2024).
119. Voting rights act (1965). National Archives. URL: <https://www.archives.gov/milestone-documents/voting-rights-act> (дата звернення: 26.09.2024).
120. What's the difference between national origin and race? | mann & elias. Manneliasem. URL: <https://mannelias.com/los-angeles-nationality-discrimination-lawyer/whats-the-difference-between-national-origin-and-race/> (дата звернення: 10.09.2024).
121. Williams P. The CNN Effect: The myth of news, foreign policy and intervention, by Piers Robinson. London and New York: Routledge, 2002. African Affairs. 2003. Т. 102, № 409. С. 679–680. URL: <https://doi.org/10.1093/afraf/adg078> (дата звернення: 19.11.2024).

ДОДАТКИ

Додаток А

Матеріали щодо расової та національної дискримінації у провідних медіа США

Матеріал	Автори	Медіа	Дата розміщення	Тематика	Формат/ жанр матеріалу	Посилання
Republicans' Race to the Bottom	Michelle Goldberg	The New York Times	28.02.2019	У статті проаналізовано відмову республіканців визнавати расистські висловлювання Дональда Трампа	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2019/02/28/opinion/meadows-tlaib.html?searchResultPosition=20
Why White People Need Blackface	George Yancy	The New York Times	04.03.2019	Проаналізован о культурну та соціальну природу використання blackface	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2019/03/04/opinion/blackface-racism.html?searchResultPosition=125
Racism in Jury Selection Is Real. Can the Supreme Court Put an End to It?	The Editorial Board	The New York Times	21.03.2019	У статті розглянуто випадки расової дискримінації при відборі присяжних, аналізуючи справу Куртіса Флауерса та вплив рішення Верховного суду на судову систему США	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2019/03/21/opinion/curtis-flowers-supreme-court.html
Stop Calling Asian Women	R.O. Kwon	The New York Times	23.03.2019	Стаття критикує стереотипи щодо азійських	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2019/

Adorable				жінок		03/23/opinion/sunday/calling-asian-women-adorable.html?searchResultPosition=85
Trump Is Racist to the Bone	Nicholas Kristof	The New York Times	17.07.2019	У статті зазначено, що Дональд Трамп систематично використовує расистську риторичку, яка відображає глибоко вкорінені упередження та ненависть	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2019/07/17/opinion/donald-trump-racist.html?searchResultPosition=117
Trump Employs an Old Tactic: Using Race for Gain	Peter Baker, Michael M. Grynbaum, Maggie Haberman, Annie Karni, Russ Buettner	The New York Times	20.07.2019	У статті проаналізовано, як Дональд Трамп використовує расові поділи як політичний інструмент	Стаття	https://www.nytimes.com/2019/07/20/us/politics/trump-race-record.html?searchResultPosition=34
Denying Racism Supports It	Charles M. Blow	The New York Times	21.07.2019	У статті розглянуто проблему відмови визнавати расизм, з акцентом на тому, що ігнорування упереджень лише сприяє їх поширенню в	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2019/07/21/opinion/trump-racism.html?searchResultPosition=16

				суспільстві		
Film Club: 'Coronavirus Racism Infected My High School'	The Learning Network	The New York Times	20.03.2020	У статті проаналізовано , як пандемія коронавірусу посилює страхи, стереотипи, ксенофобію та расизм, зокрема серед учнів у школах	Стаття	https:// www.ny times.co m/2020/ 03/20/le arning/f ilm- club- coronav irus- racism- infected -my- high- school.h tml
Coronavirus is inspiring anti-Asian racism. This is our political awakening	Madeline Leung Coleman	The Washington Post	25.03.2020	Стаття закликає до політичної солідарності через зростання антиазіатського расизму під час пандемії COVID-19	Аналітична стаття (perspective)	https:// www.w ashingto npost.co m/outlo ok/2020 /03/25/c oronavir us-is- inspirin g-anti- asian- racism- this-is- our- political - awakeni ng/
As the coronavirus spreads, so does online racism targeting Asians	Craig Timberg, Allyson Chiu	The Washington Post	08.04.2020	У статті розглянуто зростання антиазіатської ворожнечі в інтернеті під час пандемії COVID-19	Стаття	https:// www.w ashingto npost.co m/techn ology/2 020/04/ 08/coro navirus- spreads- so-does- online- racism-

						targeting-asians-new-research-shows/
With the spread of coronavirus came a surge in anti-Asian racism online	Leah Asmelash	CNN	10.04.2020	У статті розглянуто зростання антиазиатської ворожнечі в інтернеті під час пандемії COVID-19	Стаття	https://edition.cnn.com/2020/04/10/us/sinophobia-racism-rise-coronavirus-research-trnd/index.html
These leaders say Latinos need to acknowledge their racism, too	Catherine E. Shoichet	CNN	09.06.2020	Проблеми расизму і колоризму всередині латиноамериканської спільноти	Стаття	https://edition.cnn.com/2020/06/09/us/latino-leaders-racism-letter/index.html
How Black Lives Matter Reached Every Corner of America	Audra D. S. Burch, Weiyei Cai, Gabriel Gianordoli, Morrigan McCarthy, Jugal K. Patel	The New York Times	13.06.2020	Масштаби протестів руху Black Lives Matter, які охопили різні куточки США після смерті Джорджа Флойда	Інтерактивний огляд	https://www.nytimes.com/interactive/2020/06/13/us/george-floyd-protests-cities-photos.html
Black Lives Matter May Be the	Larry Buchanan, Quoc Trung	The New York Times	03.07.2020	У статті проаналізовано протести проти	Жур. розслідування	https://www.nytimes.com

Largest Movement in U.S. History	Bui, Jugal K. Pate			расової дискримінації у понад 2 500 містах США після смерті Джорджа Флойда, з акцентом на географічне охоплення та значення руху		m/interactive/2020/07/03/us/geographic-floyd-protests-crowd-size.html
I'm Asian American. The pandemic showed me why black people feel so unsafe	Regina Kim	The Washington Post	17.07.2020	Авторка ділиться своїм досвідом як азіатської американки під час пандемії, порівнюючи свій страх перед расовим насильством з тим, що переживають темношкірі американці	Аналітична стаття (perspective)	https://www.washingtonpost.com/outlook/asian-american-pandemic-violence/2020/07/17/58e50f30-c6bb-11ea-a99f-3bbdffb1af38_story.html
Anti-Asian Harassment Is Surging. Can Ads and Hashtags Help?	Tiffany Hsu	The New York Times	21.07.2020	Авторка статті обговорює зростання антиазіатської ворожнечі під час пандемії COVID-19	Стаття	https://www.nytimes.com/2020/07/21/business/media/asian-american-harassment-ad-council.html?searchResultPosition=93

Anti-Semitism and What Feeds It	Bret Stephens	The New York Times	26.10.2020	У статті проаналізовано зростання антисемітизму після розстрілу в синагозі в Піттсбурзі	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2020/10/26/opinion/antisemitism-tree-of-life-shooting.html
Indigenous people across the US want their land back – and the movement is gaining momentum	Harmeet Kaur	CNN	26.11.2020	У статті проаналізовано рух корінних народів США за повернення земель, акцентуючи увагу на історичній несправедливості та боротьбі за визнання і відновлення земельних прав	Стаття	https://edition.cnn.com/2020/11/25/us/indigenous-people-reclaiming-their-lands-trnd/index.html
2020: The year America confronted racism	Nicole Chavez	CNN	19.12.2020	Огляд подій 2020 року, під час якого США переглянули підходи до расової рівності через протести, пандемію та політичну напруженість	Аналітична стаття	https://edition.cnn.com/interactive/2020/12/us/america-racism-2020/
What This Wave of Anti-Asian Violence Reveals About America	Anne Anlin Cheng	The New York Times	21.02.2021	У статті розглянуто зростання насильства проти азіатських громад у США	Аналітична стаття (opinion)	https://www.nytimes.com/2021/02/21/opinion/anti-asian-violence.html
Attacks on	Alexandra	The New	26.02.2021	Зростання	Стаття	https://

Asian-Americans in New York Stoke Fear, Anxiety and Ange	E. Petri, Daniel E. Slotnik	York Times		злочинів на ґрунті ненависті проти азійських американців у Нью-Йорку		www.nytimes.com/2021/02/26/nyregion/asian-hate-crimes-attacks-ny.html
Asian-Americans Are Being Attacked. Why Are Hate Crime Charges So Rare?	Nicole Hong, Jonah E. Bromwich	The New York Times	18.03.2021	У статті проаналізовано проблеми рідкісного висування звинувачень у злочинах на ґрунті ненависті під час нападів на азійських американців	Стаття	https://www.nytimes.com/2021/03/18/nyregion/asian-hate-crimes.html
Looking at the Rise of Anti-Asian Racism in the Pandemic	Jill Cowan	The New York Times	19.03.2021	У статті досліджується зростання антиазіатських настроїв під час пандемії COVID-19	Стаття	https://www.nytimes.com/2021/03/19/us/anti-asian-racism-pandemic.html
Anti-Asian bias isn't just an American problem	Rennie Lee, Xiao Tan, Leah Ruppanner	The Washington Post	26.03.2021	У статті проаналізовано, як пандемія COVID-19 відродила старі стереотипи проти азіатів	Аналітика	https://www.washingtonpost.com/politics/2021/03/26/anti-asian-bias-isnt-just-an-american-problem/

More than 9,000 anti-Asian incidents since pandemic began	Associated Press	Fox News	12.08.2021	Зростання кількості антиазійських інцидентів із початком пандемії та підписання Закону про злочини на ґрунті ненависті, пов'язані з COVID-19, для боротьби з цим явищем	Стаття	https://www.foxnews.com/us/more-than-9000-anti-asian-incident-since-pandemic-began
Black immigrants are more likely to be denied US citizenship than White immigrants, study finds	Giselle Rhoden and Nicole Chavez	CNN	24.02.2022	Чорношкірі іммігранти в США частіше отримують відмову в громадянстві порівняно з білими іммігрантами	Стаття	https://edition.cnn.com/2022/02/23/us/b-lack-immigrants-citizenship-approval-disparities/index.html
The unique, damaging role Fox News plays in American media	Philip Bump	The Washington Post	04.04.2022	У статті проаналізовано вплив Fox News на формування суспільної думки та роль каналу у поширенні дискримінаційних наративів	Аналітика	https://www.washingtonpost.com/politics/2022/04/04/unique-damaging-role-fox-news-plays-american-media/
Minneapolis police	Associated Press	Fox News	27.04.2022	Питання поліцейської жорстокості та	Стаття	https://www.foxnews.com

engaged in pattern of racial discrimination: state investigation				расовой дискриминации у США		om/us/minneapolis-police-racial-discrimination-state-investigation
Why Arabs and Arab Americans feel being counted as White in the US doesn't reflect their reality	Mirna Alsharif, Brandon Tensley	CNN	28.04.2022	У статті проаналізовано труднощі ідентифікації арабських американців у США, яких зараховують до категорії "білих", що не відповідає їхній культурній та соціальній реальності	Аналітика	https://edition.cnn.com/2022/04/28/us/arab-american-heritage-month-race-deconstructed-newsletter/index.html
Latinos say they're discriminated against by other Latinos just as much as others	Nicole Chavez	CNN	02.05.2022	У статті висвітлено результати дослідження Pew Research Center, яке показує, що латиноамериканці з темнішою шкірою стикаються з дискримінацією як з боку інших латиноамериканців, так і з боку нелатиноамериканців	Стаття	https://edition.cnn.com/2022/05/02/us/discrimination-latinos-pew-research-report/index.html
BLM has left Black Americans	Emma Colton	Fox News	12.05.2022	Експерти стверджують, що рух BLM завдав шкоди	Стаття	https://www.foxnews.com/us/blm

worse off since the movement began, experts say				темношкірим громадам через надмірну увагу до ролі поліції, що негативно вплинуло на її поведінку		lack-lives-matter-black-america-worse-off-police-murders-violence
Indigenous and Black children increasingly experiencing racism, new study shows	Meron Moges-Gerbi	CNN	17.11.2022	Зростання кількості випадків расизму, з якими стикаються діти з корінних і темношкірих громад у США	Стаття	https://edition.cnn.com/2022/11/16/health/indigenous-black-children-increasingly-experience-racism-reaj/index.html
Just seeing a Fox News logo prompts racial bias, new research suggests	Thomas Gift, Andrew M. Bell, Julie M. Norman	The Washington Post	24.12.2022	У статті проаналізовано вплив Fox News на формування расових упереджень через специфічне висвітлення тем та використання селективного контенту	Аналітична стаття	https://www.washingtonpost.com/politics/2022/12/24/just-seeing-fox-news-logo-prompts-racial-bias-new-research-suggests/
"Most	Peter	Fox News	26.02.2023	Стаття	Стаття	https://

hated": White student sues historically Black college for \$2 million over racial discrimination	Aitken			порушує питання дискримінації білих людей, що суперечить загальноприйнятому фокусу на меншинах		www.foxnews.com/us/hated-white-student-sues-historically-black-college-2-million-racial-discrimination
California reparations panel calls to amend state constitution to legalize racial discrimination	Aaron Kliegman	Fox News	12.05.2023	У статті піднімається питання скасування закону Proposition 209 у Каліфорнії, який забороняє расову дискримінацію, з метою подолання історичної нерівності щодо афроамериканців	Стаття	https://www.foxnews.com/politics/california-reparations-panel-calls-amend-state-constitution-legalize-racial-discrimination
Fox News hosts are confident that racism is over	Philip Bump	The Washington Post	16.05.2023	Проаналізовано наративи Fox News, які стверджують, що расизм більше не є проблемою в США	Аналітична стаття	https://www.washingtonpost.com/politics/2023/05/16/fox-racism-public-opinion/
Supreme Court rejects affirmative	Anders Hagstrom, Brianna Herlihy,	Fox News	29.06.2023	Верховний суд США ухвалив, що використання	Стаття	https://www.foxnews.com/polit

						against-it
Across the Echo Chamber, a Quiet Conversation About War and Race	Jennifer Medina	The New York Times	05.11.2023	Дискусія про расові питання, владу та те, чиї страждання отримують визнання в суспільстві	Стаття	https://www.nytimes.com/2023/11/05/us/politics/israel-hamas-war-palestinians-conversation.html?searchResultPosition=4
A Virginia tribe says racism wiped their Native identity from historic records	Chandelis Duster	CNN	21.01.2024	У статті розкрито тему боротьби корінних американців за визнання своєї ідентичності та культурних прав	Стаття	https://edition.cnn.com/2024/01/20/us/patawomeck-tribe-federal-recognition/index.html
On Sports Podcast, Harris Will Discuss Race and Police Brutality	Emmanuel Morgan	The New York Times	29.09.2024	Обговорення расових питань і поліцейської жорстокості в подкасті з Камалою Гарріс, що є частиною її передвиборчої кампанії для залучення темношкірих виборців	Стаття	https://www.nytimes.com/2024/09/29/arts/kamala-harris-all-the-smoke-podcast.html?searchResultPosition=1
Trump suggests	Kate Sullivan	CNN	07.10.2024	У статті досліджується дегуманізуюча	Стаття	https://edition.cnn.com/

undocumented immigrants who commit murder have 'bad genes'				риторика Дональда Трампа щодо іммігрантів, де він натякає на наявність "поганих генів" у вбивць-іммігрантів, підсилюючи страхи та попередження		2024/10/07/politics/trump-undocumented-immigrants-bad-genes/index.html
University of Virginia hit with civil rights complaint, accused of racial discrimination against Whites	Brian Flood	Fox News	09.10.2024	У статті висвітлено скаргу на Університет Вірджинії, який звинувачують у дискримінації білих студентів через програму наставництва ВІРОС	Стаття	https://www.foxnews.com/media/university-virginia-hit-civil-rights-complaint-accused-racial-discrimination-against-whites
As Black Voters Hesitate on Harris, Democrats Race to Win Them Over	Maya King, Katie Rogers, Clyde McGrady, Erica L. Green	The New York Times	15.10.2024	У статті досліджуються зусилля демократів щодо підвищення підтримки Камали Гарріс серед темношкірих виборців, які є ключовою групою для успіху партії	Стаття	https://www.nytimes.com/2024/10/15/us/politics/harris-black-voters-trump.html